

Ε19-3877

ΜΗΝΥΣΗ

Κωνσταντίνου Σοφιανού

του Βασιλείου και της Ειρήνης

επίτιμου δικηγόρου, κατοίκου

Αίγινας, οδός Δημητρίου

Σπυριδάκη 288, κατόχου του

υπό αλφαβητικά στοιχεία και

αριθμούς: AN 677 102 ΔΑΤ,

εκδοθέντος υπό του Α.Τ Αίγινας

και ΑΦΜ: 013869959 ΔΥΟ Α΄

Αίγινας.

ΚΑΤΑ

Αγγέλου Συρίγου,

Βουλευτού της Ν.Δ. και καθηγητή

Διεθνούς Δικαίου και Εξωτερικής

Πολιτικής, Παντείου Πανεπιστημίου,

Διεύθυνση : Βουλή των Ελλήνων.

Email: [angelos\[at\]syrigos.gr](mailto:angelos[at]syrigos.gr).

Αίγινα, 29 Αυγούστου 2019

ΠΡΟΣ

τον Κύριο **Εισαγγελέα**

Πλημμελειοδικών Αθηνών

Εντάυθα.

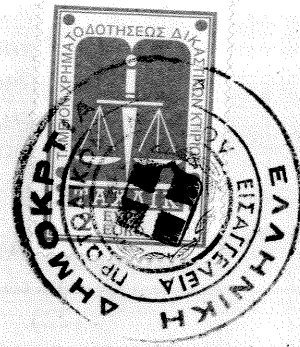
Κύριε Εισαγγελέα,

Μηνώ,

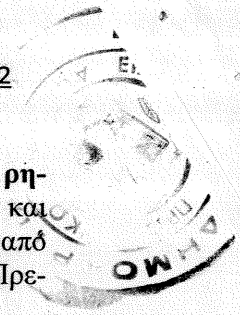
τον βουλευτή της Νέας Δημοκρατίας και καθηγητή Διεθνούς Δικαίου του Παντείου πανεπιστημίου, κύριο Άγγελο (Ευάγγελο) Συρίγο, για κατά συρροήν παράβαση: α) των άρθρων 183, 184 και 141 του Π.Κ. β) Του άρθρου 1, παράγραφος 1, του νόμου 4285/2014 (αντιρατσιστικού). γ) Του άρθρου 1 παρ.3 εδ. α, β του κυρωτικού της “Συμφωνίας των Πρεσπών”, νόμου 4588/2019, αδικήματα τελεσθέντα δια του τύπου, και συγκεκριμένως δια ραδιοφωνικών, τηλεοπτικών και εντύπων συνεντεύξεών του και δημοσιευμάτων του, αφορώντων στην «Τελική συμφωνία για την επίλυση των διαφορών οι οποίες περιγράφονται στις αποφάσεις του Συμβουλίου Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών 817 (1993) και 845 (1993), τη λήξη της ενδιάμεσης συμφωνίας του 1995, και την εδραίωση στρατηγικής εταιρικής σχέσης μεταξύ των μερών.». (Συμφωνία των Πρεσπών της 17^{ης} Ιουνίου 2018).

Ειδικότερον:

01.- Τον Ιανουάριο του 2019 εξέδωσε, μαζί με τον καθηγητή Ιστορίας στο ΕΚΠΑ κύριο Ευάνθη Χατζηβασιλείου, μία πολιτικών στοχεύσεων μπροσούρα, υπό τον τίτλο «**Η ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΩΝ ΠΡΕΣΠΩΝ ΚΑΙ ΤΟ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟ**» **δια της οποίας**, και με το κύρος της ακαδημαϊκής ιδιότητος των συντακτών της, ιδιότητα την οποία προβάλλουν και επικαλούνται δια του ανεπείριστου ισχυρισμού «*Οδηγός μας είναι η ανάγκη για διατύπωση απόψε-*

1

ων που υπαγορεύονται από την επιστημονική μεθοδολογία.» (Σ.Χ. σελ. 10), **αποσκοπούν ρητώς** δια (διχαστικών, ανακριβών και επικίνδυνων για τις διεθνείς σχέσεις της χώρας και την ειρήνη των πολιτών) αυτοαναιρούμενων ισχυρισμών, στην αποσόβηση κυρώσεως από την Βουλή των Ελλήνων, της -κατά την άποψή τους καταστροφικής- «Συμφωνίας των Πρεσπών». (Οι παραπομπές στην μπροσούρα δηλούνται έτσι: Σ.Χ. σελ...).

02.- Αποσκοπούν ρητώς δια της προτάσεως: «Το εκ νέου συμπέρασμα είναι πως το μόνο εφικτό για να αποφευχθούν τα χειρότερα είναι να μη κυρωθεί η συμφωνία» (Σ.Χ. σελ. 122).

03.- Η προτρεπτική αυτή απόφαση ενώ προβάλλεται ως αποσοβητική επερχομένων κακών, **αποδεικνύεται** εντούτοις, και μάλιστα με προηγούμενες και επόμενες «σκέψεις» και αποφάνσεις αυτών τούτων των συντακτών της, **προκλητική κακού χειρότερου εκείνου που υποτίθεται ότι σκοπεύει να αποτρέψει.**

04.- Οι προηγούμενες της προτρεπτικής αυτής αποφάνσεως σκέψεις, είναι οι εξής υποθετικές ενδεχομένης απορρίψεως από την Βουλή των Ελλήνων της προτάσεως κυρώσεως της Συμφωνίας: «**Περίπτωση αρνήσεως κυρώσεως της Συμφωνίας των Πρεσπών:** Το θέμα θα παραπεμφθεί στο Συμβούλιο Ασφαλείας. [...] Σε οποιαδήποτε περίπτωση, το κρίσιμο θέμα θα είναι ότι υπεγράφη συμφωνία, αλλά με υπαιτιότητα της Ελλάδας δεν κυρώθηκε <υπογράμμισή δική μου>. Σε μια τέτοια περίπτωση [...] είναι πιθανόν το Συμβούλιο Ασφαλείας να ζητήσει να συνεχίσουν οι διαπραγματεύσεις. [...] Επειδή όμως θα θεωρηθεί (sic!) ότι υπάρχει ελληνική υπαιτιότητα, είναι εξίσου πιθανόν το Συμβούλιο Ασφαλείας να κρίνει ότι έχουν εξαντληθεί τα διπλωματικά μέσα με ευθύνη της Ελλάδας και δεν υφίσταται πλέον διεθνής διαφορά. Ακολούθως θα παραπέμψει το θέμα στη Γενική Συνέλευση, που θα αποφασίσει το τελικό όνομα με το οποίο θα γίνει δεκτή η ΠΓΑΜ. [...] Θα υπάρξουν και πολιτικές συνέπειες, η βαρύτητα των οποίων θα εξαρτηθεί από το εάν η μη κύρωση της Συμφωνίας θα περιλάβει και τη μη ένταξη της ΠΓΑΜ στο ΝΑΤΟ. Σε αυτή την περίπτωση το δυτικό σύστημα ασφαλείας θα ενοχληθεί βαθύτατα. [...]» (Σ.Χ. σελ.120, 121), <οι υπογραμμίσεις δικές μου>.

2

05.- Με άλλα λόγια οι συντάκτες της επιστημονικοφανούς αυτής μπροσούρας, επιδιώκουν την αποτροπή κυρώσεως από το Ελληνικό Κοινοβούλιο, της Συμφωνίας των Πρεσπών, **αποδεχόμενοι, δια το σύνολο των Ελλήνων και εις το διηνεκές, την εισδοχή στον ΟΗΕ, της τέως ΠΓΑΜ και ήδη (τη στιγμή που γράφουν) Βόρειας Μακεδονίας, ως «ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ» σκέτο νέο και οριστικό (γιατί τί άλλο θα ζητήσει η Β. Μακεδονία, μετά την εξ υπαιτιότητος της Ελλάδας και κατά παράβαση της αρχής PACTA SUNT SERVANDA άρση της Συμφωνίας, και γιατί να της το αρνηθεί η Γενική Συνέλευση ;) και κατά συνέπεια, την διατάραξη των σχέσεων της Ελλάδας με τους συμμάχους της στο ΝΑΤΟ και τους Εταίρους της στην Ευρωπαϊκή Ένωση, και εν τέλει τον διεθνή διασυρμό της Χώρας.**

06.- Αλλά και στην άκρως απίθανη περίπτωση παραμονής της περιφρονηθείσης και εξοργισθείσης Β. Μακεδονίας στον ΟΗΕ ως ΠΓΑΜ και επανέναρξης διαπραγματεύσεων, (που μόνο μία αναγκασμένη από, εξίσου απίθανο, veto μονίμου τινός μέλους του Συμβουλίου Ασφαλείας Γενική Συνέλευση θα αποφάσιζε), **το μόνο που θα μας «εξασφάλιζαν» οι διάσκοι του αυτοκτονικού μας πατριωτισμού τους, (πέραν του διεθνούς διασυρμού της χώρας και της ρήξεως των δεσμών της με εταίρους και συμμάχους), δε θα ήταν άλλο, παρά η διαιώνιση του προβλήματος, με όσους πολιτικούς, στρατιωτικούς και γεωπολιτικούς κινδύνους η παράταση της εκκρεμότητας θα εγκυμονούσε, με κυριότερο την δημιουργία στρατιωτικής βάσεως της Τουρκίας στο έδαφος της ΠΓΑΜ, όπως συνέβη με τη ναυτική βάση της στον Αυλώνα, που παρεχώρησε στην Τουρκία η Αλβανία, όπως αυτός ούτος ο κύριος Συρίγος πιθανολογεί, σε περίπτωση διαρρήξεως των σχέσεών μας με την Β. Μακεδονία. (Πρβ.: κατωτέρω παράγραφος 83).**

//.

07.- Όμως, και με επόμενες «σκέψεις» τους οι συντάκτες της επιστημονικοφανούς αυτής **μπροσούρας**, αποδεικνύονται **ανήμποροι** (;;;;) να αντιληφθούν, ότι η επιμονή τους στην **αποτροπή** κυρώσεως της συμφωνίας, **συνεπάγεται** κινδύνους σοβαρότερους εκείνων της κυρώσεως, μολονότι οι ίδιοι **προβλέπουν και επικαλούνται** τον κίνδυνο.

08.- Γράφουν (άλλη υπόθεση). «**Περίπτωση λύσεως της Συμφωνίας των Πρεσπών λόγω ουσιώδους παραβάσεως**: Η περίπτωση αυτή έχει προαπαιτούμενο ότι η Συμφωνία των Πρεσπών θα έχει πρώτα κυρωθεί και από την ελληνική πλευρά, οπότε και το θέμα θα έχει επανέλθει ενώπιον του Συμβουλίου Ασφαλείας. [...] Εάν στη συνέχεια η Ελλάδα θεωρήσει ότι η Συμφωνία των Πρεσπών έληξε λόγω ουσιώδους παραβιάσεως εκ μέρους των Σλαβομακεδόνων, θα λήξει αντιστοίχως και η υποχρέωση των Σκοπίων <sic!> να χρησιμοποιούν το όνομα Βόρεια Μακεδονία. Θα προχωρήσουν σε νέα συνταγματική αλλαγή και θα επιστρέψουν στο όνομα “Δημοκρατία της Μακεδονίας”. Ακολούθως θα ενημερώσουν απλώς τον ΟΗΕ [...] όπως έχει συμβεί με πολλά άλλα κράτη [...] Αρκεί μια απλή ανακοίνωση. Βεβαίως, η Ελλάδα θα αντιδράσει [...] <όμως> Το κερτημένο του σημερινού προσωρινού ονόματος [...] ΠΓΔΜ θα έχει χαθεί. [...] Οι προτροπές να τιναχθεί στον αέρα η Συμφωνία μετά την κύρωσή της “και ας γίνει Κούγκι” θα καταστήσουν μοναδικό θύμα της ανατινάξεως τη χώρα μας [...].» (Σ.Χ. σελ.121,122).

09.- Τέτοια σκεπτόμενος και λέγοντας τότε («Οι προτροπές να τιναχθεί στον αέρα η Συμφωνία μετά την κύρωσή της “και ας γίνει Κούγκι” θα καταστήσουν μοναδικό θύμα της ανατινάξεως τη χώρα μας» σελ.121, 122 της μπροσούρας) ο κύριος Άγγελος Συρίγος (ο κύριος Ευάνθης Χατζηβασιλείου δεν ενέδωσε, εξ όσων γνωρίζω, εις τον πειρασμό περαιτέρω πολιτικοποίησης των ανησυχιών του) **επιμένει εντούτοις στην**, πάση δυνάμει **δια ποικίλων ακροατηρίων και «συστρατιωτών», υπονόμευση της Συμφωνίας των Πρεσπών, δηλώνοντας, με κάθε ευκαιρία, και μόλις χθες στην Εφημερίδα των Συντακτών, [...]** Η συμφωνία των Πρεσπών είναι **μία κακή συμφωνία. [...]** Για να αλλάξει οτιδήποτε στη συμφωνία, **χρειάζεται να συμφωνήσουν και τα δύο μέρη.** Άλλος τρόπος δεν υπάρχει. **Επομένως πρέπει να αποκτήσουμε έρεισμα για να ζητήσουμε αλλαγές. Αυτό σημαίνει άσκηση πιέσεων όταν αρχίσει η ενταξιακή πορεία στην Ε.Ε. Σημαίνει επίσης <δηλαδή επιπροσθέτως> στενή παρακολούθηση της εφαρμογής της συμφωνίας. Εάν διαπιστώσουμε <δηλαδή μέχρι στιγμής δεν έχουν διαπιστώσει> ότι υπάρχει ουσιώδης παραβίαση της συμφωνίας, αποκτούμε αυτομάτως έρεισμα για να ζητήσουμε αλλαγή του περιεχομένου μιας κακής συμφωνίας.<μολονότι τούτο θα εσήμαινε απώλεια του σημερινού κερτημένου, δηλαδή του προσωρινού ονόματος ΠΓΔΜ, όπως ο ίδιος έχει επισημάνει> (Σ.Χ. σελ 121, 122 και εδώ παρ. 08 [...]).** (Εφημερίδα των Συντακτών, 3-4 Αυγούστου 2019, σελίδα 11).

10.- Με άλλα λόγια ο κύριος Άγγελος Συρίγος, όχι μόνον **παρανομεί επικινδύνως, εξακολουθών να αποκαλεί** την Βόρεια Μακεδονία «**Σκόπια**», και τους κατοίκους της «**Σκοπιανούς**», (Σ.Χ. σελ. 54, αλλά και μετ' επιμονής αλλού, όπως θα αποδειχθεί παρακάτω), **αλλά και προτείνει**, ως προσπάθεια ανατροπής των δυσμενών για την Ελλάδα συνεπειών της Συμφωνίας των Πρεσπών, (“μακεδονική ταυτότητα” και “γλώσσα”) την «**άσκηση ισχυρών πιέσεων όταν αρχίσει η ενταξιακή πορεία στην Ε.Ε.**», και μάλιστα ανεξαρτήτως της τηρήσεως ή μη των συμπεφωνηθέντων από την Β. Μακεδονία, όπως εμμέσως πλην σαφώς προκύπτει από την αμέσως επομένη πρότασή του: «**Σημαίνει επίσης <ανεξαρτήτως δηλαδή και επιπλέον των “ισχυρών πιέσεων”> στενή παρακολούθηση της εφαρμογής της συμφωνίας.**».

11.- Τι είδους όμως μπορεί να είναι οι ισχυρές αυτές πιέσεις ώστε να **αναγκάσουν τον λαό της Β. Μακεδονίας να συνομολογήσει ότι δεν είναι αυτό που εκατόν είκοσι κοντά χρόνια προσπαθεί να χωνέψει και να πείσει ότι είναι, και που εκατό σχεδόν χρόνια ούτε οι Βούλγαροι, ούτε οι Σέρβοι, ούτε εμείς, καταφέραμε, παρά τα λόγια που ειπώθηκαν και τα αίματα που χύθηκαν, αν όχι προβολή προσχηματικών αντιρρήσεων, σοφιστικών επιφυλάξεων, παρελκυστικών ελιγμών και μικροπολιτικών, γενικότερα, τακτικισμών, αστείων και στην σύλληψη και στην εφαρμογή, όπως, άλλωστε έχει αποδείξει η αυτή αδιέξοδη τακτική, που τηρήθηκε επί σαράντα κοντά χρόνια έναντι της Τουρκίας;**

12.- Και σε ποιούς θα ασκηθούν οι πιέσεις αν όχι στους εταίρους μας στην Ε.Ε. επιτεινόντας την δυσφορία τους και δοκιμάζοντας την υπομονή τους, με τις αντισυμβατικές υπαναχωρήσεις μας, και την απαίτησή μας να μην τηρηθούν τα συμφωνηθέντα, “καμώματα” που μετά βεβαιότητας θα εκθέσουν το ελληνικό κράτος σε κίνδυνο διατάραξης των φιλικών του σχέσεων με τα υπόλοιπα κράτη της Ε.Ε. αλλά και με τις ΗΠΑ το πιθανότερο, που θα θεωρήσουν, και δικαίως, επικίνδυνες για την σταθερότητα στην περιοχή, τις πιέσεις που εισηγείται ο κύριος Συρίγος ; Η απάντηση προκύπτει εμμέσως πλην σαφώς από δήλωση του απελθόντος προέδρου της Κομισιόν κ. Ζαν Κλωντ Γιούνγκερ προς τον πρωθυπουργό της Β. Μακεδονίας κ. Ζόραν Ζάεφ: <https://www.iefimerida.gr/kosmos/zan-klont-giounker-gia-ti-symfonia-ton-prespon> «Η συμφωνία έγινε μεταξύ δύο κρατών, όχι μεταξύ δύο κυβερνήσεων» <άρα ας μη μας πιέζουν όσοι θέλουν να αλλάξει... >».

13.- Την απόπειρα τους να αποτρέψουν την κύρωση από το Ελληνικό Κοινοβούλιο της Συμφωνίας των Πρεσπών την διαπράττουν προβάλλοντας τον επικίνδυνο, για την ειρήνη των πολιτών - διχαστικό ισχυρισμό ότι «[...] Δύο κατά βάση, είναι οι μεγαλύτερες <υποστηρικτικές της Συμφωνίας των Πρεσπών ομάδες>[...]. Η πρώτη απαρτίζεται από αυτούς που επιδιώκουν <sic!> την επικράτηση των απόψεων της Κομμουνιστικής Διεθνούς του 1934, στο Μακεδονικό <δηλαδή την απόσχιση της ελληνικής Μακεδονίας από τον εθνικό κορμό και την ένωσή της με την Σερβική και Βουλγαρική για την δημιουργία αυτόνομης και ανεξάρτητης Μακεδονίας> (Σ.Χ. σελ. 11).

14.- «[...] Και υπάρχει μια δεύτερη ομάδα [...] <συνεχίζουν> <η οποία> αποτελείται από ανθρώπους που είτε δεν αντιλαμβάνονται την ουσία του ελληνικού ενδιαφέροντος για το Μακεδονικό, είτε την αντιλαμβάνονται αλλά θεωρούν αναγκαίο να λυθεί το ζήτημα με όποιον τρόπο για να στρέψει η χώρα την προσοχή της αλλού, είτε πολύ απλά το έχουν βαρεθεί». (Σ.Χ. Σελ. 11).

15.- Με άλλα λόγια, όσοι δεν θεωρούν κακή την Συμφωνία των Πρεσπών, (ή την θεωρούν ως την λιγότερο κακή, και από όσες είχαν συζητηθεί, όλα αυτά τα χρόνια, και από την παράταση του προβλήματος), είναι είτε προδότες, (οι πρώτοι, οι της «Κομμουνιστικής Διεθνούς», όχι οι πρωτοουργοί της Συμφωνίας τους οποίους ρητώς εξαιρούν), είτε μειωμένης αντιληπτικότητας, είτε αδιάφοροι προ των σοβαρών κινδύνων που επισημαίνουν οι κύριοι Συρίγος και Χατζηβασιλείου, δηλαδή μη πατριώτες (οι δεύτεροι).

16.- Κύριε Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών, αναμφιβόλως, δεν ήταν στις προθέσεις των συντακτών αυτού του, πολλαπλώς ατυχούς πονήματος, οι προπηλακισμοί, οι προγραφές, οι συμπλοκές έξω από το Κοινοβούλιο, και οι παράλογες ανησυχίες, ως προς το μέλλον της Ελληνικής Μακεδονίας, όταν διετύπωναν αυτές τις καταγγελτικές στην ουσία τους κατηγοριοποιήσεις, ούτε βέβαια οι έμμεσοι πλην σαφείς χαρακτηρισμοί – μομφές, που, αυτομάτως, συνεπάγονταν.

17.- Εξ αντικειμένου όμως, και μάλιστα με δεδομένη την καθηγητική ιδιότητα των «πομπών» των καταγγελτικών αυτών κατηγοριοποιήσεων, και του εξ αυτής της ιδιότητος κύρους των λεγομένων τους, λογικό είναι να υποθέσει κανείς, ότι λειτούργησαν ως γλωσσικές πράξεις επιτελεστικά, συμβάλλοντας κατά ένα, ελάχιστο έστω ποσοστό, στα επεισόδια, τα οποία με τόσες σκοτεινές και ολέθριες «προβλέψεις», οι οποίες διαχέονταν σε κανάλια και ραδιοφωνικούς σταθμούς, μόνον απρόβλεπτα δεν θα μπορούσαν να υποτεθούν, ενόσω κιόλας είχαν προηγηθεί τα συλλαλητήρια του Σεπτεμβρίου 2018, και, βέβαια, τα της δεκαετίας του 1990.

18.- Και αν μόνον απρόβλεπτες δεν θα μπορούσαν να υποτεθούν από τον στοιχειωδώς νοήμονα και γνώστη όσων είχαν προηγηθεί πολίτη, πόσο μάλλον προβλέψιμες θα μπορούσαν να είναι από τους νοήμονες, γνώστες και έμπειρους κυρίους Άγγελο Σαχίνη και Ευάνθη Χατζηβασιλείου, οι οποίοι με προφανή, κατά την νομική μου κρίση, ενδεχόμενο δόλο, και προκειμένου να υπηρετήσουν τις προεκλογικές ανάγκες της Νέας Δημοκρατίας, της οποίας είναι στελέχη, [όπως εμμέσως πλην σαφώς προκύπτει από “πανηγυρική” παρουσίαση του βιβλίου από φίλα προσκείμενη εφημερίδα της Άνδρου, (παρβ. κατωτέρω μαρτυρία στην παράγραφο 61)] και της οποίας ο κύριος Άγγελος Συρίγος είναι ήδη Βουλευτής, αποδέχθηκαν αυτό που δεν αποδέχεται ο νόμος, δηλαδή, το ενδεχόμενο των προ-

πηλακισμών, των προγραφών, των συμπλοκών, και την πρόκληση των παράλογων ανησυχιών μεταξύ του πλήθους εκείνου που με τέτοια ερεθιζόμενο, φοβάται για το μέλλον της Μακεδονίας, και αγανακτεί.

19.- Αλλά και σε ανακριβείς ισχυρισμούς, απαράδεκτους σε κείμενο «[...]Εδρασμένο σε αυστηρά επιστημονική ανάλυση[...] (Σ.Χ.σελ.10), **εστήριξαν την απόπειρά τους οι κύριοι Συρίγος και Χατζηβασιλείου**, αφηγούμενοι τα της εθνογένεσης των «Μακεδόνων», την αφετηρία της οποίας «εντοπίζουν» στην Γιουγκοσλαβία του Τίτο κατά την δεκαετία του σαράντα και ειδικότερα το 1944.

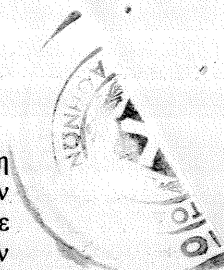
20.- Είναι ανακριβής, (ως αποτέλεσμα, προφανώς, επιλεκτικής χρήσεως των πηγών) ο ισχυρισμός ότι «Το 1944, ο Τίτο, προσπαθώντας να κρατήσει την παλαιά “νότια Σερβία”, δηλαδή τη σερβική Μακεδονία [...] και να διεκδικήσει εδάφη της Ελλάδας και της Βουλγαρίας, δημιούργησε “ένα εθνικό μακεδονικό κράτος” που θα έπαιξε αυτόν ακριβώς τον ρόλο» (Σ.Χ. σελ.19).

21.- Το ακριβές είναι ότι το ενδιαφέρον τόσο των Σέρβων όσο και των Ελλήνων για την Μακεδονία, και οι εκατέρωθεν απόψεις περί των σλαβοφώνων πληθυσμών της, εκδηλώνονται επισήμως, πολύ πριν το 1870 – ρητό έτος αφετηρίας της αφηγήσεως των κυρίων Συρίγου και Χατζηβασιλείου.

22.- Συγκεκριμένως, **ανάγεται οπωσδήποτε στο έτος 1861** ως συνέπεια του γεγονότος ότι «Κατά τα έτη 1860 και 1870 το κέντρο δραστηριότητας δια την βαλκανικήν συμμαχίαν απετέλεσεν η συνεννόηση μεταξύ Σερβίας και Ελλάδος. [...] Ούτω λοιπόν ο Γκαρασάνιν και ο Ρενιέρης συνητήθησαν εις την τουρκικήν πρωτεύουσιν την 19^η Απριλίου 1861. [...] Ενώ συνεφώνουν εις το ζήτημα της διανομής της Αλβανίας, [...] διεφώνησαν εις ό,τι αφεώρα την διανομήν της Βουλγαρίας και της Μακεδονίας. [...] Αι αιτίαι της διαφωνίας του Έλληνος και του Σέρβου αντιπροσώπου ήσαν εθνικαί και πολιτικάι. Το ελληνικόν σχέδιον θεωρεί ότι η περιοχή νοτίως του Αίμου κατοικείτο από εκσλαβισθέντας Έλληνας ή εξελληνισθέντας Βουλγάρους και ούτω απετέλει ενιαίον τμήμα του ελληνικού πολιτισμού [...]. Οι Έλληνες πολιτικοί εφοβούντο, εις το πολιτικόν πεδίον, την επέκτασιν του σλαβικού στοιχείου όπισθεν του οποίου ίσταται η Ρωσία και ως εκ τούτου μείωσιν της ελληνικής μερίδος από την κληρονομίαν της Οθωμανικής αυτοκρατορίας. Παρόμοιοι λόγοι, κατ’αντίστροφον έννοιαν, κατηύθυνον την πολιτικήν της Σερβίας. Η σερβική κυβέρνησις [...] ειργάζετο δια την ίδρυσιν ενός **Νοτιοσλαβικού κράτους**, το οποίον θα περιελάμβανε και την Βουλγαρίαν. Πολιτικώς αυτή εφοβείτο την ηγεμονίαν μιάς νέας βυζαντινής αυτοκρατορίας, η οποία θα ανέτρεπε την ισορροπίαν των μικρών Βαλκανικών κρατών προς όφελος μιας Μεγάλης Ελλάδος.» (D. DJORDJEVIC – Δημητρίου Βλ. Τζωρτζεβιτς- “ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΣΕΡΒΙΑΣ 1800 – 1918”, μτφρ. Νικολάου Παπαρρόδου, ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ – ΙΔΡΥΜΑ ΜΕΛΕΤΩΝ ΧΕΡΣΟΝΗΣΟΥ ΤΟΥ ΑΙΜΟΥ, <αριθμός> 116, Θεσσαλονίκη, 1970)

23.- Και την μεν άποψη της τότε ελληνικής πολιτικής περί των σλαβοφώνων της Οθωμανικής Μακεδονίας, την εξέφρασε, ως ανωτέρω, ο Μάρκος Ρενιέρης. Η Σερβική <μετριοπαθεστέρων εθνικών κύκλων>, άποψη (την οποία κατά καιρούς υιοθετούσε η ελληνική διπλωματία), ήταν ότι «[...] αι σλαβικάί μάζαι των χωρικών εις την Μακεδονίαν δεν είχαν αποκτήσει καθωρισμένη και αμετάβλητον εθνικήν συνείδησιν, ούτε σερβικήν, ούτε ελληνικήν, ούτε βουλγαρικήν. Αύται κατά την διάρκειαν της ιστορικής εξελίξεως των συνεδέοντο ισχυρότερον με εκείνην την εθνότητα η οποία ήτο εγγύτερον προς αυτάς είτε δια λόγους αισθήματος είτε δια λόγους συμφέροντος. Αι μακεδονικάί μάζαι θα προσεχώρουν προς εκείνην την εθνότητα με την οποίαν θα απετέλουν μόνιμον κρατικήν μονάδα[...]» (Δ. Τζωρτζεβιτς, ο.π. σελ.271).

24.- Την άποψη των Σέρβων καθηγητών και πολιτικών Στόγιαν Νοβάκοβιτς, Μίλοβαν Μίλοβάνοβιτς και Γιοβάν Τοβίγιτς περί της απουσίας εθνικής συνειδήσεως των σλάβων χωρικών της Μακεδονίας, την οποία οι εκφραστές της υποστήριζαν επικαλούμενοι την επιτυχία «[...]της βουλγαρικής προπαγάνδας του 1870, καθώς και την εθνική ποικιλία των εκ Μακεδονίας προσφύγων εις Σερβίαν, την Βουλγαρίαν και την Ελλάδα[...]», άποψη την οποία υιοθετούσε κατά καιρούς και η ελληνική διπλωματία, την υιοθέτησαν **de facto** και αξιοποίησαν δια της, κατά τόπους δημιουργίας αλληλοαναιρούμενων εκπαιδευτικών και πολιτιστικών θεσμών, (σχολείων, πολιτιστικών συλλόγων, βιβλιοθηκών, αποστολής εφημερίδων, περιοδικών κ.τ.ο) και οι Σέρβοι, και οι Βούλγαροι και οι Έλληνες, με αποτέλεσμα, εν τέλει, αντίθετο εκείνου που επεδίωκαν: την ανάδυση, δηλαδή, ενός εθνικού Μακεδονισμού.

25.- Όμως ο «“εθνικός”[...]Μακεδονισμός[...]», (ο οποίος κατά την παγιωμένη, πλην απωθημένη πεποίθηση του κυρίου Συρίγου, «αναδύθηκε» (sic) το που σημαίνει ότι προϋπήρχε λανθάνον των πολιτικών γεγονότων της συνταγματικής διατυπώσεώς του και δεν κατασκευάστηκε από τον Τίτο, με την δημιουργία της Ομόσπονδης “Λ.Δ.Μακεδονίας” ο οποίος, προφανώς και δεν θα μπορούσε να τον κατασκευάσει εξάιφνης και εκ του μηδενός), δεν «[...]αναδύθηκε (sic!) μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο από την πλευρά των Γιουγκοσλάβων [...]» όπως αφηγούνται, απωθώντας εις το περιθώριο τις “ακατάλληλες” πηγές οι κύριοι Συρίγος και Χατζηβασιλείου. (Σ.Χ. σελ. 26).

26.- Αναδύθηκε (sic!) από τα πράγματα · δηλαδή από τους εκπαιδευτικούς και πολιτιστικούς ανταγωνισμούς Σέρβων, Βουλγάρων και Ελλήνων, και τους προβληματισμούς που οι ανταγωνισμοί αυτοί προκαλούσαν στους αποδέκτες των αλληλοδιαθλούμενων «φώτων» τους – τους σλαβόφωνους νέους που εκπαιδεύονταν στα αντίστοιχα σχολεία, όπως πολύ απλά και πολύ λογικά το θέτει ο (από όλους, αποσιωπούμενος), εθνεγέρτης των Σλαβομακεδόνων Κρίστε Μισίρκωφ.

27.- Λέει, λοιπόν, ο Μισίρκωφ: «[...] ο Μακεδόνας είχε συνήθως παρακολουθήσει ένα ελληνικό, ή βουλγαρικό σχολείο, μπορεί και τα δύο προτού πάει σε σερβικό, και έτσι θυμάται πολύ καλά πως προσπαθούσαν συνεχώς να τον πείσουν στο ένα σχολείο ότι ήταν Έλληνας, στο άλλο ότι ήταν Βούλγαρος. Τώρα προσπαθούσαν να τον πείσουν ότι ήταν Σέρβος. Και αναρωτιόνταν που βρίσκεται η αλήθεια, διότι όλα τα μέρη είχαν πειστικά επιχειρήματα. Αντεπιχειρήματα δεν βοηθούσαν τον Μακεδόνα να καταλάβει τί απ’ όλα ίσχυε, και κατέληξε κάποια στιγμή, ότι όλα ήταν ψέματα και ότι υπήρχε μία απαρασάλευτη αλήθεια: οι Σλάβοι Μακεδόνες, ήταν και Μακεδόνες και Σλάβοι.[...]» (Κρίστε Μισίρκωφ, ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΕΣ ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ μτφρ. Δημήτρης Καραγιάννης, εκδόσεις Πετσίδα, Αθήνα 2003 <Σόφια 1903>).

28.- Αφότου, λοιπόν συνειδητοποιήσαν ότι δεν είναι δυνατόν να είναι ταυτοχρόνως και Έλληνες και Βούλγαροι και Σέρβοι, απεφάσισαν να απαλλαγούν από την κηδεμονία των “εκπαιδευτών” τους · να καλλιεργήσουν την καταλληλότερη για την περίπτωση διάλεκτο, από τις ομιλούμενες στην Μακεδονία σλαβικές διαλέκτους, ως δική τους, πανμακεδονική γλώσσα, διακριτή από τα βουλγάρικα και τα σέρβικα, (ως τέτοια πρότεινε ο Κρίστε Μισίρκωφ την διάλεκτο της κεντρικής Μακεδονίας) · να δημιουργήσουν λογοτεχνία και εκπαιδευτικούς θεσμούς · να μορφώσουν και να αφυπνίσουν τον λαό τους και να ιδρύσουν αυτόνομη, κυρίαρχη κρατική οντότητα. Με άλλα λόγια εμιμήθησαν, τους Έλληνες δασκάλους τους, όπως και οι “εθνικισμοί” των Σέρβων, των Βουλγάρων, των Αλβανών, και εν τέλει των (Νέο) Τούρκων. (Πρβ. σχετικώς και: «[...]Η γνωριμία με την ελληνική παιδεία, έδωσε την ευκαιρία στους Βούλγαρους νέους να «πλουτίσουν» πνευματικά, ώστε να συνειδητοποιήσουν το πόσο απαραίτητη είναι η παιδεία για κάθε λαό. Η εθνική και επαναστατική κίνηση στην Ελλάδα δίδαξε στους Βούλγαρους, πώς να αφυπνίσουν το έθνος τους, να σταματήσουν τον εξελληνισμό και να το απαλλάξουν την οθωμανική κυριαρχία.[...]». Θεόδωρος Ντίνας, “Το μεταφραστικό έργο του Νεόφυτου Ριλιώτη”, στο: <https://ejournals.lib.auth.gr/fragmenta/article/download/3934/3977>)

29.- Το γεγονός ότι το μπόρεσαν «[...]Το 1944 <όταν> ο Τίτο, προσπαθώντας να κρατήσει την παλιά “νότια Σερβία”, δηλαδή τη σερβική Μακεδονία, αλλά και να τη χρησιμοποιήσει για να προωθήσει τον ηγεμονισμό του στα βαλκάνια και να διεκδικήσει εδάφη της Ελλάδας και της Βουλγαρίας, δημιούργησε ένα “εθνικό μακεδονικό” κράτος που θα έπαιξε ακριβώς αυτόν τον ρόλο.[...]» (Σ.Χ. σελ.19) δεν αναιρεί το γεγονός ότι «[...] Στην περίπτωση της Γιουγκοσλαβικής Μακεδονίας είναι εμφανές ότι η πρώτη φάση <μετασχηματισμού των σλαβομακεδόνων σε έθνος> τοποθετείται χρονολογικά στις δεκαετίες πριν το 1893, ενώ η δεύτερη φάση στην περίοδο 1893 – 1944 (διακεκομμένη όμως σε επαναλαμβανόμενες απόπειρες), <ενώ> η τρίτη φάση <συνεπεία> των αποφάσεων της Κομιντέρν (1934) και του ΚΚΓιουγκοσλαβίας (1940) <ως λύση αποδεκτή πλέον από τους Σλαβομακεδόνες της Σερβίας, μετά την μείωση των φιλοβουλγαρικών τάσεων εξ αιτίας της κακής εμπειρίας των από την συμπεριφορά των Βούλγαρων δημόσιων υπάλληλων, κατά την διάρκεια της βουλγαρικής κατοχής, που τους φέρονταν ως κατακτητές, ενώ ο σλαβόφωνος πληθυσμός τους είχε δεχτεί με ενθουσιασμό>[...]» (Γιάννα Κατσόβσκα – Μαλιγκούδη, ΟΙ ΣΛΑΒΟΙ ΤΩΝ ΒΑΛΚΑΝΙΩΝ, εισαγωγή στην ιστορία και τον πολιτισμό τους, GUTENBERG, Αθήνα, 2005, σελ.269 και 265). (Πρβ. επίσης και: «[...] Ο έντονος αντι-σερβισμός του Μεσοπολέμου στα μακεδονικά εδάφη της Γιουγκοσλαβίας σε συνδυασμό με τη δυσάρεστη εμπειρία της βουλγαρικής κατοχής κατά το Β’ Παγκόσμιο Πόλεμο, διευκόλυνε το τελικό άλμα για την ίδρυση της Λαϊκής Δημοκρατίας της Μακεδονίας με μια ευρύτερη λαϊκή βάση από αυτή των μεσοπολεμικών Κομμουνιστών.[...]» Βασίλης Κ. Γούναρης,, Εισαγωγικές παρατηρήσεις, στο “ΤΑΥΤΟΤΗΤΕΣ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ”, Επιμέλεια Βασίλης Κ. Γούναρης, Ιάκωβος Δ. Μιχαηλίδης Γιώργος Β. Αγγελόπουλος, Πρόλογος Θάνος Βερέμης, εκδ. Παταξήση, Αθήνα 1997, σελ.17.).

30.- Άλλωστε, για όσους έχουν ισχυρότερη μνήμη από τους κυρίους Α. Συρίγο και Ε. Χατζηβασιλείου, «[...] Η πατρότητα δημιουργίας μιας αυτόνομης Μακεδονίας ξεκίνησε από την Αυστροουγα-

6

ρία, όταν τον Ιούλιο του 1876 ο Αυστριακός αυτοκράτορας Φραγκίσκος Ιωσήφ έθεσε το θέμα αυτό στον Ρώσο Τσάρο Αλέξανδρο Β΄ Τέσσερα χρόνια αργότερα, το 1880, στον απόηχο του ρωσο-τουρκικού πολέμου και την ελληνική εξέγερση έχουμε την πρώτη αρχειακή μαρτυρία για προσωρινή κυβέρνηση που, μάλλον με ελληνική υποκίνηση, ζητούσε την αυτονομία της Μακεδονίας, πιθανός για να εξουδετερώσει τα βουλγαρικά σχέδια.[...]» (Βλάσης Βλασιδής, 'Η αυτονομία της Μακεδονίας', στο 'ΤΑΥΤΟΤΗΤΕΣ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ', ο.π. σελ. 64, με παραπομπές στον Douglas Dakin, *The Greek Struggle in Makedonia 1897 - 1913*, Θεσσαλονίκη, 1986, σ. 47 σημ. 11, και στον, Ευάγγελο(ς) Κωφό(ς), *Η Μακεδονία στη γιουγκοσλαβική ιστοριογραφία*, Θεσσαλονίκη, 1974, σ. 23 σημ. 1.).

31.- Έτσι έχουν τα πράγματα, όπως προκύπτουν από την ενδελεχή μελέτη και χρήση των πηγών, και όχι, όπως απλουστευτικά, και με επιλεκτική χρήση των πηγών, τα αφηγούνται οι κύριοι Συρίγος και Χατζηβασιλείου, αποδεχόμενοι εξ αντικειμένου το λίαν πιθανόν ενδεχόμενο, δημιουργίας ανησυχίας, φόβου, οργής και μίσους μεταξύ των Ελλήνων πολιτών, ιδίως των γηγενών Ελλήνων μακεδόνων και των εν Μακεδονία διαβιούντων Ποντίων και Μικρασιατών Ελλήνων, δεύτερης, τρίτης και τέταρτης γενιάς, οι οποίοι, διαβάζοντας ότι ο Τίτο μηχανεύτηκε και δημιούργησε, περίπου εκ του μη όντως, ένα Μακεδονικό έθνος, διαφορετικό του δικού τους· του έφτιαξε γλώσσα και εθνική συνείδηση· και έστησε ένα κράτος, που αποσκοπεί στην διεκδίκηση της Ελληνικής Μακεδονίας επικαλούμενος τους «αλύτρωτους» Σλαβομακεδόνες που υποφέρουν εγκλωβισμένοι στην Ελληνική Μακεδονία.

32.- Το δε γεγονός, ότι οι Σλαβομακεδόνες κατάφεραν να αναγνωριστούν από το Ελληνικό Κράτος, ως Βόρεια Μακεδονία, όμορη του Ελληνικού Κράτους, με γεωγραφικό προσδιορισμό επί του οποίου συμφωνούσαν, ήδη από το τέλος του 19^{ου} αιώνα, Έλληνες και Σέρβοι αξιωματούχοι, και μάλιστα με τα από τότε*, περίπου, συμπεφωνημένα, (ερήμην των Βουλγάρων) σύνορα, επαληθεύει και τα όρια πολιτιστικής, πολιτικής, διπλωματικής και στρατιωτικής ισχύος των ανταγωνιζομένων στην περιοχή κρατών· και το αδιέξοδο των παρελκυστικών τακτικών· και το μάταιο της ανθρώπινης οδύνης που προκαλούν τόσο ο κομματικός "διεθνισμός", όσο και ο κομματικός "πατριωτισμός", ενόσω αναμοχλεύουν τα πάθη και κινούν τα πλήθη. Ισμοί ομόλογοι, υποδαυλιζόμενοι από την ανευθυνότητα του από καθέδρας διεθνισμού και την ανευθυνότητα του "από καθέδρας πατριωτισμού", οίος, κατά τον πρόεδρο της Κυπριακής Δημοκρατίας κύριο Ν. Αναστασιάδη, ο του κυρίου Α. Συρίγου.

<https://www.thetoc.gr/politiki/article/anastasiadis-mi-mas-pouloun-patriwtismo-oi-eks-ellados-episkeptes>

*[...]μεταξύ των ελληνικών και σερβικών εδαφικών διεκδικήσεων εις την Μακεδονίαν ήτο επίμαχος μόνον μία στενή έκτασις μεταξύ Μοναστηρίου και Βελεσσών[...]» (Δημητρίου Βλ. Τζώρτζεβιτς, *Ιστορία Της Σερβίας, 1800 -1918*, σελ. 327, ο.π.)

33.- Και ναι μεν, τόσο το ΚΚΓιουγκοσλαβίας και το ΚΚ της τέως Ομόσπονδης Σοσιαλιστικής Δημοκρατίας της Μακεδονίας, όσο και το ΚΚ της ΠΓΔΜ, κυριώτατα λόγω του Ρωσικού και Βουλγαρικού ενδιαφέροντος καθόδου στο Αιγαίο επεδίωκαν, και ασφαλώς θα επιδιώξουν αν οι περιστάσεις τους το επιτρέψουν να βγουν στο Αιγαίο, (διότι η Γεωγραφία που παράγει την Ιστορία δεν αλλάζει) επικαλούμενοι, συν τις άλλους, και την "απελευθέρωση" της "καταπιεζομένης" στην Ελλάδα "μειονότητας" των Σλαβομακεδόνων, πλην όμως τούτο προϋποθέτει δύο τινά: Πρώτον την ύπαρξη μιας κρίσιμης μάζας Σλαβομακεδόνων Μειονοτικών, και δεύτερον, οι υποθετικοί αυτοί Σλαβομακεδόνες, να θέλουν την "απολύτρωσή" τους.

34.- Προϋποθέσεις που άλλωστε προβλέπονται και από τον μάλλον αποδεκτό περί μειονοτήτων ορισμό, του ΟΗΕ: . «[...] ομάδες ενός πληθυσμού οι οποίες έχουν και επιθυμούν να διατηρήσουν εθνικές, θρησκευτικές ή γλωσσικές παραδόσεις είτε χαρακτηριστικά σαφώς διαφορετικά από αυτά του λοιπού πληθυσμού. Αυτές οι μειονότητες θα πρέπει να περιλαμβάνουν έναν αριθμό ατόμων επαρκών αφ' εαυτών να διατηρήσουν τέτοιες παραδόσεις και χαρακτηριστικά και θα πρέπει να είναι πιστές στο κράτος του οποίου είναι πολίτες.» (Ορισμός Francesco Capotorti, ειδικού συμβούλου της υποεπιτροπής του ΟΗΕ, 1977, [...]), αλλά και από την «[...]πρόταση πρωτοκόλλου στην Ευρωπαϊκή Σύμβαση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου που συντάχθηκε από την Κοινοβουλευτική Συνέλευση του Συμβουλίου της Ευρώπης. Το πρωτόκολλο αυτό αφορά άτομα που ανήκουν σε εθνικές μειονότητες, αλλά, όπως προκύπτει από τον προτεινόμενο ορισμό, ο όρος αναφέρεται και σε ιδιαίτερα θρησκευτικά και γλωσσικά χαρακτηριστικά. Πιο συγκεκριμένα, το άρθρο 1 της πρότασης πρωτοκόλλου ορίζει: "Για τους σκοπούς της σύμβασης (ενν. την ΕΣΔΑ) η έκφραση "εθνική μειονότητα" αναφέρεται σε μία ομάδα ατόμων σε ένα κράτος που: i. κατοικούν στο έδαφος αυτού του κράτους και είναι πολίτες

του, ii. διατηρούν μακροχρόνιους, ισχυρούς και διαρκείς δεσμούς με αυτό το κράτος, iii. παρουσιάζουν ξεχωριστά εθν(ο)τικά, πολιτιστικά, θρησκευτικά ή γλωσσικά χαρακτηριστικά, iv. είναι αριθμητικά επαρκείς προς αντιπροσώπευση, αν και λιγότεροι από τον υπόλοιπο πληθυσμό αυτού του κράτους ή μίας περιοχής αυτού του κράτους, v. έχουν ως κίνητρο ένα ενδιαφέρον να διατηρήσουν μαζί εκείνο το οποίο συνιστά την κοινή τους ταυτότητα, συμπεριλαμβανομένης της κουλτούρας, των παραδόσεων, της θρησκείας ή της γλώσσας τους". Ο αρκετά λεπτομερής αυτός ορισμός επαναλαμβάνει τη βασική αντίληψη του συνδυασμού αντικειμενικών με υποκειμενικά στοιχεία, που έχουμε δει και σε προηγούμενους ορισμούς, και δίνει έμφαση στους δεσμούς της μειονότητας με το κράτος που τη φιλοξενεί.[...]. (Πρβ. Προχείρως: Κανελλοπούλου Άννα, 'ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΗ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ' εργασία στο μάθημα «Εφαρμογές Δημοσίου Δικαίου», σελ. 3,4, ΕΚΠΑ, ΝΟΠΕ, Τμήμα Νομικής, στο: [http://eclass.uoa.gr.../ΣΥΝΤΑΓΜΑ%ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ/\(%20NAB%2014188%\)](http://eclass.uoa.gr.../ΣΥΝΤΑΓΜΑ%ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ/(%20NAB%2014188%))). Επίσης: Διακοφωτάκης (δουλωμάτης) "Γ. Περί μειονοτήτων κατά το Διεθνές Δίκαιο", Δ. Διατριβή, 1990 (Πάντειο).

<http://thesis.ekt.gr/thesisBookReader/id/11726#page/10/mode/2up>

35.- Καμία από τις προϋποθέσεις αυτές δεν ισχύει εν προκειμένω και αυτό το γνωρίζουν άριστα οι κύριοι Συρίγος και Χατζηβασιλείου· εντούτοις αφιερώνουν ολόκληρο κεφάλαιο της επικίνδυνης αυτής προσούρας (ΣΗΜΕΙΟ 9, Η συμφωνία των Πρεσπών και το ζήτημα «μακεδονικής μειονότητας» στην Ελλάδα σελ.83 – 87), σπεύδοντας, αμυνόμενοι, να δηλώσουν: «Προλαβαίνουμε τη διατύπωση ενδεχομένης (sic, την... πιθανολογούν - δεν την θεωρούν βεβαία!) αντιρρήσεως, τονίζοντας ότι δεν έχει σημασία πόσα θα είναι τα μέλη της εθνικής αυτής «μακεδονικής» μειονότητας. Ας είναι ελάχιστα. Εδώ αυτό που έχει σημασία είναι το ζήτημα αρχής[...].» (Σ.Χ. σελ. 87). Ποίο είναι αυτό το ζήτημα αρχής θα το δούμε παρακάτω. Προς το παρόν αρκεί η διαπίστωση ότι τόσο πολύ ανησυχούν και άγχονται, ώστε σπεύδουν, ως οιονεί δικηγόροι παντός ενδιαφερομένου "μειονοτικού", να «υποδείξουν», (δια της παραθέσεως υποθετικών αιτημάτων) όχι μόνον τις δικονομικές δυνατότητες και την ουσιαστική θεμελίωση των αιτητικών ισχυρισμών τους, αλλά και τους ισχυρισμούς που πρέπει να προτάξουν οι «μειονοτικοί» προς αντίκρουσιν των απορριπτικών σκέψεων του δικάζοντος δικαστή !!!

36.- "Υποδεικνύουν", λοιπόν, εξ αντικειμένου, (διότι καμία σημασία δεν έχει για τους τυχόν ενδιαφερομένους η όποια πρόθεσή τους)... "προβλέποντας" ότι: «[...] θα ζητούν Στέγη Μακεδονικού Πολιτισμού, <την έχουν ζητήσει ήδη όπως αμέσως παρακάτω πληροφορούν> με το επιχείρημα ότι είναι μια ταυτοτική ιδιότητα που έχει αναγνωρίσει και η Ελλάδα <λες κι αν δεν "είχε" "αναγνωρίσει" τα διεθνή δικαστήρια θα δυσκολεύονταν να αποφασίσουν> · [...] θα καταθέσουν στα ελληνικά δικαστήρια αίτηση για αναγνώριση του Συλλόγου Εθνικής Μακεδονικής Μειονότητας στην Ελλάδα. [...] Αμέσως (sic ! έχουν προσδιορίσει και το πότε !) μετά την κύρωση της Συμφωνίας, Έλληνες πολίτες θα καταθέσουν σε ελληνικά δικαστήρια αίτηση για τη σύσταση π.χ. Εταιρείας Μελέτης Εθνικής Μακεδονικής Γλώσσας. [...]» (Σ.Χ. σελ.85,86).

37.- Και σπεύδουν να "προβλέψουν" τα ενδεχόμενα αυτά αιτήματα, μολοντί καλώς γνωρίζουν, ότι ακόμη και αν δεν είχε αναγνωρίσει η Ελλάδα τα ολέθρια αυτά, (που κατά την προβαλλομένη κρίση τους ανεγνώρισε με την Συνθήκη των Πρεσπών στους "μειονοτικούς"), βέβαιον είναι ότι οι εν προκειμένω αποφάσεις Διεθνών Δικαστηρίων επί τυχόν προσφυγών επ' αιτία απορρίψεως από τα ελληνικά Δικαστήρια των "μειονοτικών" αιτημάτων θα δικαιώνουν τους «μειονοτικούς», διότι οι προβληθησόμενες αποφάσεις των ελληνικών δικαστηρίων, ρητώς θα αντίκεινται τόσο σε διατάξεις της εσωτερικής νομοθεσίας (2 παρ.1, 4 παρ. 1, σε συνδυασμό με 38 παρ. 1 Συνθήκης της Λωζάνης, 5 παρ. 2 του Συντάγματος), όσο και σε επί τούτου διατάξεις Διεθνών Συμβάσεων ((Καταστατικός Χάρτης ΟΗΕ, Διεθνές Σύμφωνο για τα Οικονομικά, Κοινωνικά και Πολιτιστικά Δικαιώματα (κυρωθέν με τον Ν.1532/85), Διεθνής Σύμβαση περί καταργήσεως πάσης Μορφής Φυλετικών Διακρίσεων (κυρωθείσα με τον Ν.494/70) Ευρωπαϊκή Σύμβαση Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (κυρωθείσα με το Ν.Δ. 53/1974) □ Ευρωπαϊκή Σύμβαση δικαιωμάτων του Παιδιού, Κείμενα συναντήσεων του ΟΑΣΕ (ΔΑ-ΣΕ), Συνθήκη της Λωζάνης η οποία ορίζει πως « Τα αναγνωρισθέντα δια των διατάξεων του παρόντος Τμήματος δικαιώματα εις τας εν Τουρκία μη μουσουλμανικάς μειονότητες, αναγνωρίζονται επίσης υπό της Ελλάδος εις τας εν τω εδάφει αυτής ευρισκομένας μουσουλμανικάς μειονότητας.» <για τυχόν προσφυγή μουσουλμανικού θρησκευματος Σλαβομακεδόνων> Συνθήκη των Σεβρών του 1920). (Κανελλοπούλου Άννα, "ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΗ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΜΕΙΟΝΟΤΗΤΩΝ", ο.π. σελ. 6.)

38.- Κι όχι μόνον καλώς γνωρίζουν, αλλά και τα «διδάσκουν» και τα συνομολογούν, συνεντευξιαζόμενοι, όπως λ.χ. ο κύριος Άγγελος (Ευάγγελος) Συρίγος :

«Αγγελος Μ. Συρίγος – Η συμφωνία των Πρεσπών και οι σλαβόφωνοι Έλληνες :

Αρκεί η συμφωνία των Πρεσπών για να δημιουργηθεί «μακεδονική» μειονότητα στην Ελλάδα; Εδώ και πολλά χρόνια είναι αποδεκτό πως η ύπαρξη μίας μειονότητας δεν είναι νομικό αλλά πραγματικό γεγονός. Επομένως ένα νομικό κείμενο δεν αρκεί για να δημιουργηθεί μειονότητα. Πρέπει και να υφίσταται μειονότητα. Η επίσημη θέση του ελληνικού κράτους εδώ και πολλές δεκαετίες είναι ότι στην Ελλάδα υπάρχει μόνον μια αναγνωρισμένη θρησκευτική μειονότητα στη Θράκη. Η συγκεκριμένη μειονότητα χωρίζεται σε τρεις εθνοτικές ομάδες: τους τουρκογενείς/τουρκόφωνους, τους Πομάκους και τους Τσιγγάνους. Αυτή η επίσημη θέση ανταποκρίνεται σε γενικές γραμμές στην ελληνική πραγματικότητα.

Στην Ελλάδα υπάρχουν όμως και άλλες ομάδες με ξεχωριστά πολιτισμικά, θρησκευτικά και γλωσσικά χαρακτηριστικά που προσιδιάζουν σε στοιχεία μειονοτικής ταυτότητας. [...] Σε αυτούς πρέπει να προσθέσουμε και τους Σλαβόφωνους που ζουν σε κάποιες περιοχές της Μακεδονίας. Αποτελούν όλες αυτές οι ομάδες μειονότητα ;

Η απάντηση είναι κατηγορηματικά αρνητική. Η ύπαρξη κάποιου ξεχωριστού εθνοτικού, θρησκευτικού ή πολιτισμικού χαρακτηριστικού δεν αρκεί. Απαιτείται να υπάρχουν τρία ακόμη στοιχεία:

(α) Η επιθυμία της συγκεκριμένης ομάδας να διατηρήσει τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά που προσδιορίζουν και συνιστούν την ξεχωριστή της ταυτότητα. Δεν μπορεί να επιβληθεί σε κάποιον να διαφυλάξει τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του αν ο ίδιος δεν ενδιαφέρεται.

(β) Η επιθυμία διατήρησης των ιδιαίτερων χαρακτηριστικών θα πρέπει να κατατείνει στη λήψη ιδιαίτερων μέτρων μειονοτικής προστασίας. Αυτό αναφέρεται διότι πολλές τέτοιες ομάδες καλύπτονται απολύτως από την προστασία που τους παρέχει η προβλεπόμενη από το Σύνταγμα εφαρμογή της απαγόρευσης των διακρίσεων και της ισοπολιτείας.

(γ) Τέλος, ακόμη και στην περίπτωση που υπάρχει η σχετική επιθυμία από κάποια μέλη της ομάδας, ο αριθμός τους είναι σημαντικός. Πρέπει να είναι λιγότεροι από τον υπόλοιπο πληθυσμό του κράτους αλλά αριθμητικά επαρκείς προς αντιπροσώπευση. [...]

Τέλος, υπάρχουν και οι τρεις γλωσσικές ομάδες που προαναφέρθηκαν. Όλα τα ιστορικά στοιχεία που τις αφορούν κατατείνουν ότι η παρουσία τους στον ελληνικό χώρο είναι συνδεδεμένη απόλυτα ή σε πολύ μεγάλο βαθμό με τους αγώνες του ελληνικού έθνους και την ιδιότητά τους ως Ελλήνων. [...]

Σε αυτή την ομάδα υπάγονται και οι Σλαβόφωνοι της Μακεδονίας. Παρουσία Σλαβόφωνων υπήρχε και στην επανάσταση του 1821, ενώ σειρά αγωνιστών του μακεδονικού αγώνα ήταν σλαβόφωνοι με πλέον εμβληματική μορφή τον καπετάν Κώττα. Η ελληνική συνείδηση τους μπορεί να αμφισβητηθεί μόνον κατ' αντιστοιχίαν κάποιων ακραίων απόψεων που τα τελευταία χρόνια προσπαθούν να υποστηρίξουν ότι και οι Σουλιώτες (που δεν έχουν λείψει από κανένα αγώνα του ελληνικού έθνους μετά τον 18ο αιώνα) δεν ήταν Έλληνες επειδή ένα σημαντικό ποσοστό τους μιλούσε αρβανίτικα. Υπήρχαν ανάμεσά στους Σλαβόφωνους και άτομα που δεν είχαν ελληνική εθνική συνείδηση; Προφανώς! Πολλοί από αυτούς που αισθάνονταν Βούλγαροι έφυγαν μετά τη συνθήκη του Νεϊγύ (1919) προς τη Βουλγαρία. Άλλοι έφυγαν μετά το τέλος του Εμφυλίου Πολέμου προς τη Γιουγκοσλαβία.

Ειδικώς ως προς τους Σλαβόφωνους αναφέρεται μετ' επιτάσεως ότι το ελληνικό κράτος άσκησε, κατά το παρελθόν, εις βάρος τους πολιτικές που στρέφονταν κατά της χρήσεως της συγκεκριμένης <που αποφεύγοντας να την ονομάσει την καθιστά αυτομάτως αφηρημένη> γλώσσας. Είναι γεγονός ότι υπήρξαν τέτοιες πολιτικές κατά τη δικτατορία Μεταξά και τη μετεμφυλιακή περίοδο. Όλες αυτές οι πολιτικές ήταν η απάντηση του ελληνικού κράτους (όχι πάντα ήπια ή ψύχραιμη) στο ιδεολόγημα της Κομμουνιστικής Διεθνούς περί υπάρξεως ενός «μακεδονικού έθνους» που ήταν τριχοτομημένο ανάμεσα σε Ελλάδα, Βουλγαρία και Γιουγκοσλαβία και αναζητούσε την απελευθέρωσή του. Δεν πρέπει να λησμονούμε άλλωστε ότι ο λόγος που ο Τίτο βοηθούσε συστηματικά τον Δημοκρατικό Στρατό Ελλάδας κατά τον ελληνικό εμφύλιο οφειλόταν στην προσδοκία ότι σε περίπτωση επιτυχίας του θα απεσπάτο ένα τμήμα της ελληνικής Μακεδονία για να ενωθεί με τη Γιουγκοσλαβία. (Οχι τόσο απλουστευτικά! Και εδώ παρακάμπτει τις πηγές).

Ως προς όλες αυτές τις γλωσσικές ομάδες πρέπει να τονισθεί κάτι σημαντικό. Εδώ και πολλές δεκαετίες δεν υπάρχουν πλέον αμιγείς αλλόγλωσσοι πληθυσμοί. Σε όλες τις περιπτώσεις μιλάμε για διγλωσσους πληθυσμούς όπου οι φυσικοί χειριστές είτε της αρβανίτικης, είτε της βλαχικής είτε της σλαβικής γλώσσας είναι άτομα τουλάχιστον άνω των 40 ετών, εάν όχι πολύ μεγαλύτερα. Αυτή είναι η γενική εικόνα ως προς την παρουσία μειονοτήτων στην Ελλάδα.

Ας έλθουμε τώρα στα προβλήματα που δημιουργεί η Συμφωνία των Πρεσπών ως προς το θέμα της εγέρσεως μειονοτικών δικαιωμάτων. Όσοι τάσσονται υπέρ της Συμφωνίας τονίζουν ότι τα Σκόπια αναλαμβάνουν την υποχρέωση να σταματήσουν τις επίσημες μειονοτικές διεκδικήσεις τους σε γειτονικές χώρες. Αυτό είναι γεγονός. Εκείνο που δεν αναφέρουν όμως είναι ότι το πρόβλημα δεν θα δημιουργηθεί από τα Σκόπια. <επιμένει στο Σκόπια ! >. Το πρόβλημα θα δημιουργηθεί εντός της Ελλάδος από Έλληνες πολίτες που θα χρησιμοποιήσουν διατάξεις της Συμφωνίας των Πρεσπών για να προβάλλουν μειονοτική ταυτότητα.

Η συμφωνία των Πρεσπών αναγνωρίζει «μακεδονική» γλώσσα. Εάν εντάσσεται ή όχι στις νότιες σλαβικές γλώσσες, όπως ορίζεται στη Συμφωνία, ελάχιστη σημασία έχει. Το σημαντικό είναι η αναγνώριση γλώσσας που χαρακτηρίζεται ως «μακεδονική». Βάσει της συγκεκριμένης συμφωνίας θα εμφανισθούν κάποιοι π.χ. ως «σωματείο μελέτης της μακεδονικής γλώσσας» που έχει αναγνωρισθεί με τα άρθρα 1.3.γ και 7.4 της Συμφωνίας των Πρεσπών, όπως έχει κυρωθεί με τον Ν. 4588/2019. Τι δυνατότητες έχουν να κρίνουν διαφορετικά (SIC !!!) τα ελληνικά δικαστήρια ;

Αντίστοιχο πρόβλημα δημιουργείται με τη χρήση του επιθετικού προσδιορισμού «μακεδονικός» ως προς την nationality (υπηκοότητα/ιθαγένεια ή εθνικότητα). Είναι θετικό ότι ο όρος nationality ερμηνεύθηκε από τους Σκοπιανούς <sic! Επιμένει και στους Σκοπιανούς! > ως υπηκοότητα/ιθαγένεια και ΟΧΙ ως εθνικότητα. Αυτό περιορίζει το πρόβλημα αλλά δεν το εξαλείφει. Το γενικό πρόβλημα με τη Συμφωνία των Πρεσπών είναι ότι χρησιμοποιεί επιθετικούς προσδιορισμούς που αναφέρονται σε στοιχεία ταυτότητας. Πρόκειται ακριβώς για τα στοιχεία που βρίσκουμε στην έννοια της μειονότητας. Ενώ δεν υπάρχει μειονότητα, υπάρχουν τα τυπικά στοιχεία για την επίκληση υπέρθεω μείονότητας. Όλα αυτά θα δώσουν τη δυνατότητα σε μία δράκα ατόμων (ουσιαστικά λίγες δεκάδες ή εκατοντάδες άτομα) να τραβούν την προσοχή, να δημιουργούν εντυπώσεις περί καταπίεσεων και να μιλούν για τη δήθεν ύπαρξη μειονότητας. Και αυτό θα οφείλεται στις λανθασμένες επιλογές της Συμφωνίας των Πρεσπών.

(Τετάρτη 6 Μαρτίου 2019)

*

Ο κ. Αγγελος Μ. Συρίγος είναι αναπληρωτής καθηγητής Διεθνούς Δικαίου και Εξωτερικής Πολιτικής στο Πάντειο Πάντειο Πανεπιστήμιο. (πηγή Καθημερινή, <http://info.gnomonpolitics.blogspot.com/>) [Πηγή δική μου ο ιστότοπος (<http://www.omada-21.gr/2019/03/e.html>)]

39.- Τα γνωρίζει άριστα, τα διδάσκει και τα συνομολογεί ο κύριος Συρίγος, και όμως, τα παρακάμπτει και τα υπονομεύει με συλλογισμούς και ισχυρισμούς που όχι μόνον από καθηγητή νομικής του αντικειμένου, αλλά ούτε από απλώς ορθολογιζόμενο πολίτη θα ανέμενε κανείς, διότι: αν το ανήκειν τινά σε μειονότητα ή 'γλωσσική ομάδα', είναι ζήτημα πραγματικό, (όπως συμβαίνει και διδάσκει), τότε τα μέλη της ομάδας προστατεύονται από τις οικείες προβλέψεις και διατάξεις της ισχύουσας νομοθεσίας εσωτερικής και διεθνούς, ανεξαρτήτως της υπάρξεως σχετικής διμερούς συμβάσεως (όπως η Συνθήκη των Πρεσπών), της οποίας οι όποιες διατάξεις, ως νομικά γεγονότα, θα κριθούν, σε περίπτωση επικλήσεώς τους, από το αρμόδιο δικαιοδοτικό όργανο ως προς την συμφωνία τους ή μη με τις ισχύουσες εσωτερικές και διεθνείς διατάξεις.

40.- Με την ίδια συλλογιστική ελέγχεται και ο ισχυρισμός ότι και αν ακόμη δεν δημιουργηθεί πρόβλημα από τα Σκόπια, το πρόβλημα θα δημιουργηθεί από Έλληνες πολίτες για να προβάλλουν μειονοτική ιδιότητα, την οποία όμως, ως πραγματικόν γεγονός, δύνανται να προβάλλουν, και έχουν προβάλει, ανεξαρτήτως της Συμφωνίας, και υπό την προϋπόθεση πάντα, ότι πληρούνται οι ποσοτικοί και ποιοτικοί όροι που ο ίδιος ανέφερε παραπάνω, και το Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων έκρινε ότι συντρέχουν σε εναντίον της Ελλάδος προσφυγές.

41.- Τα αυτά ισχύουν και στην περίπτωση αιτήσεως προστασίας της «μακεδονικής γλώσσας»: ή υπάρχει και μιλιέται από τόσους και τόσο ώστε να κρίνεται προστατευτέα, ή δεν μιλιέται από τόσους και τόσο, οπότε δεν κρίνεται προστατευτέα, ανεξαρτήτως υφισταμένης, ή μη, διμερούς συμβάσεως.

42.- Και είναι, εν προκειμένω χαρακτηριστική η δια της επιλεκτικής χρήσεως των πηγών, δημιουργία ζητημάτων, όπως το της αναγνωρίσεως “μακεδονικής γλώσσας”, ενώ «[...] Η Ελλάδα δεν θα είχε πρόβλημα να αναγνωρίσει την ύπαρξη μιας σλαβομακεδονικής/βορειομακεδονικής γλώσσας ή διαλέκτου. [...]» (Σ.Χ. σελ.81).

43.- Εντούτοις, ως όφειλαν να γνωρίζουν οι κύριοι Α. Συρίγος και Ε. Χατζηβασιλείου: «[...] Με τα μέχρι στιγμής επιστημονικά δεδομένα ο χαρακτηρισμός των σλαβικών διαλέκτων στην Ελλάδα, θα παρέμενε μήλο της Έριδος, αν δεν υπήρχε απόφαση της παγκόσμιας γλωσσολογικής επιτροπής για τη σύνταξη σλαβικού διαλεκτολογικού χάρτη, του “O.L.A.”, (“Obshchesslavjanskij Lingvisticheskiy Atlas”) που να ορίζει ότι όλες οι σλαβικές διάλεκτοι σε επικράτεια μη εθνικών σλαβικών κρατών θα ονομάζονται απλά “σλαβικές” Πρόκειται ασφαλώς για μια σημαντική απόφαση, που αποκλείει τη χρήση των όρων “βουλγάρικα”, ή “σλαβομακεδόνικα ιδιώματα” για τις σλαβικές διαλέκτους της ελληνικής Μακεδονίας, και απελευθερώνει την ελληνική επιστήμη από το φόβο του να εργάζεται για λογαριασμό ενός αθέμιτου και άκαιρου “γλωσσικού εθνικισμού” στις γειτονικές χώρες.[...]» Αλεξάνδρα Ιωαννίδου, “Τα σλαβικά ιδιώματα στην Ελλάδα”, στο, “ΤΑΥΤΟΤΗΤΕΣ ΣΤΗ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ”, ο.π. σελ. 96,97.

44.- Ως προς το δραματικό, πάλι ερώτημα : «Τί δυνατότητες έχουν να κρίνουν διαφορετικά (sic) <δηλαδή να μην εφαρμόσουν τις διεθνείς συμβάσεις που έχει κυρώσει η Ελλάδα παραβαίνοντας το άρθρο 28 του Συντάγματος> τα ελληνικά δικαστήρια ;», η απάντηση είναι – αυτή που θα είχαν κι αν δεν υπήρχε η Συμφωνία των Πρεσπών, εφόσον εφήρμοζαν τις οικείες ad hoc διατάξεις (έστω και παρά την θέληση αυτών που θα προτιμούσαν να μην τις εφαρμόσει ο “πατριώτης” δικάζων δικαστής, ακόμη και αν τούτο θα συνεπάγονταν έναν επιπλέον διασυρμό της Ελλάδας, στα διεθνή δικαιοδοτικά όργανα...)*.

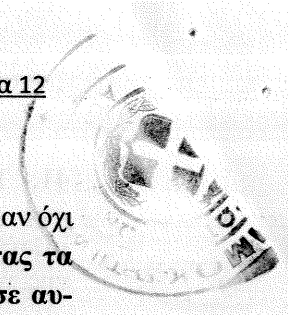
* (Βλ. και http://www.komvos.edu.gr/glwssa/odigos/thema_c5/c_5_thema.htm, περί προστασίας μειονοτικών γλωσσών).

45.- Όσον αφορά, πάλι, το κακό που μας βρήκε με την χρήση του όρου **nationality** αντί **citizenship**, (Σ.Χ. σελ. 59), που χαρίστηκε, τάχα, στους “Μακεδόνες /πολίτες της Β. Μακεδονίας”, η, κατ’ αρχάς, απάντηση είναι, ότι πρόκειται για τον εν χρήσει κοινό όρο στα διαβατήρια όλων των χωρών μελών της Ε.Ε. και βέβαια της Ελλάδας. Με ποίο επιχείρημα θα πείθονταν, οι αδημονούντες να γίνουν δεκτοί στην Ε.Ε. Σλαβομακεδόνες της ΠΓΑΜ να δεχθούν όρο που θα ίσχυε μόνον γι’ αυτούς ;

46.- Πλήν όμως, κανένα κακό δε μας βρήκε, δεδομένου ότι, όπως αυτοδιαψευδόμενοι πληροφορούν τους αναγνώστες τους, στην μεθεπόμενη κίόλας σελίδα (Σ.Χ. 67) οι κύριοι Συρίγος και Χατζηβασιλείου: «[...] Στη σύγκυση μεταξύ των δύο εννοιών οφείλεται και η αντίδραση των αλβανικής καταγωγής βουλευτών της ΠΓΑΜ. Κατά τη διαδικασία αναθεωρήσεως του Συντάγματος, κατέθεσαν τέσσερις διαφορετικές προτάσεις που όλες αφορούσαν στη σημασία του όρου **nationality** (εθνικότητα/υπηκοότητα). Τελικώς, έγινε δεκτή μία από τις τροπολογίες που ορίζει ότι “η υπηκοότητα θα είναι μακεδονική/πολίτης της βόρειας Μακεδονίας, το οποίο δεν προσδιορίζει ούτε καθορίζει την εθνότητα στην οποία ανήκουν οι πολίτες”. (Τα πλάγια στοιχεία δικά τους, τα μαύρα δικά μου). Και συνεχίζουν:

47. «Είναι ενδιαφέρον ότι αυτό που τάραξε τους Αλβανούς είχε αντιμετωπιστεί με ελαφρότητα, από την ελληνική πλευρά.». (Σ.Χ. σελ 67).

48.- Κύριε Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών, ποιούς άραγε μπορεί να ενδιαφέρει και σε ποιούς μπορεί να απευθύνεται, αυτή η, προφανώς - διόλου αναγκαία, επισήμανσή ;

49.- Σε ποιούς αλήθεια, αν όχι στους διοργανωτές των συλλαλητηρίων ; Σε ποιούς, αν όχι στους αναμεταδότες εμπρηστικών συνθημάτων; Σε ποιούς, αν όχι στους ερεθίζοντας τα πλήθη εναντίον των προδοτών που πουλήσανε τη Μακεδονία ; Σε ποιους αν όχι σε αυτούς που διάβασαν στην πολιτική αυτή μπροσούρα, ότι την Συμφωνία των Πρεσπών υποστηρίζουν όσοι «[...] επιδιώκουν (sic!) την επικράτηση της απόψεως της Κομμουνιστικής Διεθνούς του 1934 στο Μακεδονικό [...]» (Σ.Χ. σελ. 11), δηλαδή όσοι επιδιώκουν την απόσχιση της και την αυτονόμησή της, ή την ένωσή της με την ΠΓΑΜ, ή με την Βουλγαρία).

50.- Και σε ποιούς εκ των ακροατών του ραδιοσταθμού 9.84radioNews, απευθύνεται, άραγες ο κύριος Συρίγος, στις 4 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2019, επανερχόμενος στο θέμα και διευκρινίζοντας ότι «[...] υπάρχει και μια δεύτερη αλλαγή <στο σύνταγμα> αυτή έγινε με παρέμβαση των αλβανικών κομμάτων τα οποία έχουν ενοχληθεί από την χρήση του όρου nasionality στο κείμενο <και> επειδή δε θέλουν να μπερδευτεί με την εθνοτική τους ταυτότητα ζήτησαν να υπάρχει μία διαφοροποίηση και όποιος χαρακτηρίζεται Μακεδόνας/ πολίτης της Β. Μακεδονίας, να μην είναι και εθνοτικά Σλαβομακεδόνας.[...](επί λέξει), και τούτο όχι προς καθυσύχαση των ακροατών του, των οποίων τις ανησυχίες διατηρεί ενεργές, επιστημαίνοντας, εξειδικευμένες νομικές διατυπώσεις και ιστορικές αναφορές που παρέμειναν, λέει, <και παραμένουν σήμερα;> στο προοίμιο του αναθεωρηθέντος Συντάγματος και οι οποίες, κατά τα λεγόμενά του, συντηρούν την ελπίδα των Σλαβομακεδόνων για την ένωσή τους με τους αλύτρωτους αδελφούς των στις γειτονικές χώρες <δηλαδή Ελλάδα> μολονότι κατά τους ισχυρισμούς του δεν υπάρχουν ούτε Σλαβομακεδόνας, ούτε πολύ περισσότερο σλαβομακεδονικής εθνικής συνειδήσεως σλάβόφωνοι Έλληνες πολίτες που να συνιστούν μειονότητα επιζητούσα την λύρωσή της...

51.- Σημειωτέον ότι και εδώ ακούγονται τα “Σκόπια” και οι “Σκοπιανοί”, τους οποίους ευθέως κατηγορεί για παραβίαση των όρων της Συμφωνίας, δημιουργώντας, με άλλα λόγια, την πεποίθηση στους ακροατές του ότι, πρέπει να ανησυχούν, να αγρυπνούν, και να μην εκπλαγούν διόλου αν ξαφνικά έρθουν τα χειρότερα, μιας και αυτοί οι “Σκοπιανοί”, είναι κακόπιστοι. (Ενώ προφανώς ο κύριος Συρίγος, παρέχει εχέγγυα εμπιστοσύνης μιλώντας διαρκώς για Σκόπια και Σκοπιανούς...).

52.- Αλλά το εν προκειμένω ποινικό ενδιαφέρον της συνεντεύξεως αυτής, είναι το γεγονός ότι, πληροφορώντας τους ακροατές του επί των λεπτομερειών της Συμφωνίας και δη επί του “ παραδόξου” προβλέψεως ως χρονικής αφετηρίας συντάξεως του Πρωτοκόλλου Εισδοχής της ΠΓΑΜ στο ΝΑΤΟ, αντί του της κυρώσεώς της στο Ελληνικό Κοινοβούλιο, συμφωνήθη ο χρόνος της υπογραφής της από τους πρωθυπουργούς των συμβαλλομένων Μερών, «περίεργο» όπως λέει «σχήμα, το οποίο κάναμε κατόπιν πιέσεων», προσθέτοντας αμέσως μετά ένα «ΥΠΟΘΕΤΩ» το οποίο, ασφαλώς, και επιτρέπει (αν εμμέσως δεν προτρέπει) στους ακροατές του να υποθέσουν ότι, “τέτοιοι που είναι αυτοί (οι θιασώτες της Τρίτης Διεθνούς) μόνοι τους το προσέφεραν στους ομοϊδεάτες τους”. Αλλιώς, τι του χρειαζόνταν εκείνο το «υποθέτω» ;

<https://www.youtube.com/watch?v=6K5j4MCcvj4> (4 Ιανουαρίου 2019).

53.- Σημειωτέον ότι, η δια προσποιητής αγνοίας των πραγμάτων και διά της χρήσεως ρηματικών διατυπώσεων, κλονιστικών, τάχα, της περί τα τεθέντα πράγματα πεποιθήσεώς του, όπως αμέσως παραπάνω, το «ΥΠΟΘΕΤΩ», συνιστά μία από τας μεθόδους σπλώσεως των εκλογικών αντιπάλων του κυρίου Συρίγου, ο οποίος, (εκτός της εθνοπρεπούς αμφιβολίας που τον κατατρέπει, μη τυχόν δεν ασκήθηκαν πιέσεις, στους θιασώτες της Κομμουνιστικής Διεθνούς, παρά αυτόβουλα και αυτόδουλα προσέφεραν στους «Σκοπιανούς» τον ετεροχρονισμό υπογραφής – κυρώσεως – εισδοχής στο ΝΑΤΟ), αφήνει, επίσης, να εννοηθεί ότι δεν γνωρίζει, και επομένως δεν είναι βέβαιος αν ηδύναντο οι Έλληνες διαπραγματευ-

τές, να επιβάλουν αντί του Βόρεια Μακεδονία, το «Σλαβομακεδονία», «[...] ονομασία όμως που “ΦΕΡΕΤΑΙ” ότι απέκλειαν οι Αλβανοί της ΠΓΔΜ.» (Σ.Χ.σελ. 35). Τέτοιου επιπέδου... Τόσο απλοϊκή η αντιπολιτευτική επινοητικότητα ενός διαπρεπούς καθηγητή του Διεθνούς Δικαίου και Εξωτερικής Πολιτικής και ενός όμοια διαπρεπούς καθηγητή της Ιστορίας του Μεταπολεμικού Κόσμου!...

54.- Με την αυτή σκοπιμότητα, δηλαδή την σπύλωση των πολιτικών τους αντιπάλων, και με την ίδια απλοϊκή επινοητικότητα, αφήνουν να εννοηθεί, ότι – μολονότι, «[...]δεν μπορούσαμε να παρέμβουμε ορίζοντας τον τρόπο με τον οποίο θα ονομάζονταν οι εθνοτικοί πληθυσμοί που κατοικούν στην ΠΓΔΜ. [...] Θα είχε όμως νόημα (sic!) να ζητήσουμε <αλλά μάλλον δε ζητήσαμε> την υιοθέτηση ουδέτερων όρων. (sic !) <ποιών ;> [...]» (Σ.Χ. σελ. 72).

55- Περαιτέρω, υπενθυμίζοντάς μας οι κύριοι Συρίγος και Χατζηβασιλείου, ότι «[...] η Ελλάδα προσπάθησε με κάθε τρόπο από το 1944 ως τις 17 Ιουνίου 2018 να μην αναγνωρίσει εθνική “μακεδονική” μειονότητα στο έδαφός της [...]» και εκκινώντας από την βεβιασμένα αιτιολογημένη υπόθεση «[...] επειδή, αν στην ελληνική Μακεδονία οι «Μακεδόνες» (σκέτο) είναι μια μειονότητα [...]», καταλήγουν στο σκοπούμενο συμπέρασμα πως, «[...] τούτο θα συνεπάγονταν ότι οι Έλληνες κάτοικοι της δεν είναι Μακεδόνες, δηλαδή νόμιμοι κάτοχοί της.[...]», (Σ.Χ. σελ. 22, 23), συμπέρασμα που τους παρέχει, τάχα, έδαφος να δηλώσουν ότι υφίσταται «[...] ανάγκη να διασφαλισθεί το ανθρώπινο δικαίωμα του αυτοπροσδιορισμού – ταυτότητα, εθνική και τοπική- των Ελλήνων Μακεδόνων (Σ.Χ. σελ 25), ώστε στη συνέχεια να διατυπώσουν τον δραματικά καταγγελτικό ισχυρισμό: «[...] με τη Συμφωνία των Πρεσπών η Ελλάδα έγινε το πρώτο κράτος στον κόσμο που δείχνει να μη σέβεται την εθνική και περιφερειακή ταυτότητα των μελών του έθνους του. Και τούτο επειδή, όπως θα δειχθεί, με την Συμφωνία των Πρεσπών, η Ελλάδα δέχεται να αποκαλείται ένας άλλος λαός “Μακεδόνες” (σκέτο), ενώ η Ελληνική Μακεδονία είναι το ένα τρίτο της της ελληνικής εθνικής επικράτειας [...] και οι Έλληνες Μακεδόνες πάνω από το ένα τέταρτο του ελληνικού πληθυσμού.[...]» (Σ.Χ. σελ. 30).

56.- Αυτή η εμπρηστικά σοφιστική και άκρως επικίνδυνη συλλογιστική περιέχεται ήδη σπερματικά, αρχή – αρχή της πολιτικής τους προσούρας με τον ισχυρισμό ότι «[...] η αλλαγή του ονόματος του κράτους της ΠΓΔΜ συνοδεύεται από τόσες πολλές παραχωρήσεις της Ελλάδας σε ζητήματα που έως τώρα αποτελούσαν «κόκκινες γραμμές της κυρίως ζητήματα εθνικότητας, γλώσσας, εθνοτικού αυτοπροσδιορισμού [...] ώστε τελικά[...] να αποτελεί μια κακή συμφωνία.[...]» (Σ.Χ. σελ. 10).

57.- Και έχει προετοιμαστεί μολονότι στο «ΣΗΜΕΙΟ 7» της προσούρας, και υπό τον τίτλο υγκ «Το δικαίωμα αυτοπροσδιορισμού και οι εθνοτικά «Μακεδόνες» διαδάσκουν ότι “Ένα κράτος μπορεί να δώσει το όνομα που επιθυμεί στην ιθαγένεια/υπηκοότητα των πολιτών του [...] Δεν μπορεί όμως να προσδιορίσει την εθνοτική του ταυτότητα. Η ιθαγένεια είναι ένα ζήτημα αντικειμενικό, ενώ η εθνική συνείδηση αποτελεί δικαίωμα ατομικού προσδιορισμού. [...] Ο αυτοπροσδιορισμός είναι ένα δικαίωμα ατομικό που ανάγεται στην ατομική του συνείδηση. Δεν μπορεί δηλαδή να απαγορεύσει ένα κράτος σε κάποιον από τους πολίτες του να αυτοπροσδιοριστεί ατομικά ως Έλληνας Τούρκος, Πομάκος, Φλαμανδός ή Βαλλώνας [...]».

58.- Και συνεχίζουν: «Με το άρθρο 1 παρ. 12 της Συμφωνίας των Πρεσπών κατορθώσαμε να συμφωνήσουμε με την ΠΓΔΜ, να υπάρξουν αλλαγές στο Σύνταγμα των Σκοπίων (sic!

επιμένει!) και συγκεκριμένα στο προοίμιο και στα άρθρα 36, 56, και 78, που αναφέρονται στον μακεδονικό λαό, δηλαδή στους εθνικά "Μακεδόνες", δεν περιελήφθησαν στην αναθεώρηση. [...] Συνεπώς με τη συμφωνία των Πρεσπών αποδεχτήκαμε [...] εμμέσως την ύπαρξη εθνοτικής «μακεδονικής» ταυτότητας που αφορά αποκλειστικώς (sic !) στους Σλάβους κατοίκους της ΠΓΔΜ.

59.- Και διερωτώνται αυτοαναιρουόμενοι : «[...]Μπορούσαμε να ζητήσουμε αλλαγή των συγκεκριμένων άρθρων κατά τις διαπραγματεύσεις; Επειδή αφορά σε εθνικό αυτοπροσδιορισμό δεν μπορούσαμε να παρέμβουμε ορίζοντας τον τρόπο με τον οποίο θα ονομάζονταν οι εθνοτικοί πληθυσμοί που κατοικούν στην ΠΓΔΜ. [...] Θα είχε όμως νόημα να ζητήσουμε την υιοθέτηση ουδέτερων όρων.[...]» (sic !). (Σ.Χ. σελ. 72).

60.- Οφείλει επομένως να διερωτηθεί και οιοσδήποτε νοήμων και έντιμος πολίτης: Τότε, αφού ως συνομολογούν ότι «δεν μπορούσαμε να παρέμβουμε ορίζοντας τον τρόπο με τον οποίο θα ονομάζονταν οι εθνοτικοί πληθυσμοί που κατοικούν στην ΠΓΔΜ» (το που σημαίνει ότι ούτε στο μέλλον θα το μπορέσουμε) τότε γιατί οι φωνές, γιατί τα συλλαλητήρια, γιατί οι ύβρεις, γιατί οι προπηλακισμοί, γιατί οι απειλές, ποιοί οι προδότες ;;;

61.- Την απάντηση την δίνει ο κύριος Διαμαντής Μπασάντης, δημοσιογράφος, ειδικός στα της επικοινωνίας και τις δημοσκοπήσεις, παλαιός συνάδελφος του κυρίου Συρίγου στον "Οικονομικό Ταχυδρόμο". Και την δίνει επιγραμματικά, ήδη από τον αποκαλυπτικότερο τίτλο του Ανδριώτικου Φύλλου «εν Άνδρω», όπου φωτογραφία του κυρίου Συρίγου με το δάσκαλό του· φωτογραφίες από παρουσίαση βιβλίου του για τα Ελληνοτουρκικά· φωτογραφία του εν μέσω συγγενών και φίλων· φωτογραφία τέλος εξωφύλλου· των περιεχομένων και συνοπτική παρουσίαση της πολιτικής προσούρας, η οποία κατά τον κύριο Μπασάντη, «μέσω πρεσπών <ανέδειξε τον κύριο Συρίγο> υποψήφιο στην Αθήνας».

«Άγγελος Συρίγος: με αναφορά την Άνδρο και μέσω Πρεσπών υποψήφιος στην Αθήνας!

Του Διαμαντή Μασαντή

on 31 Ιαν 2019

Αυτές τις δύσκολες μέρες με το Μακεδονικό στο φόρτε του και με την ένταση που επικράτησε για την συμφωνία των Πρεσπών ο Άγγελος έγινε το πρόσωπο της επικαιρότητας στα κανάλια και στην Καθημερινή με τις παρεμβάσεις του: τόσο για τις γνώσεις του στα θέματα των διεθνών συμφωνιών όσο και για το νέο βιβλίο του «Η συμφωνία των Πρεσπών και το Μακεδονικό».

Ένα βιβλίο που μέσα σε ένα μήνα έκανε τέσσερις εκδόσεις!! Η τρίτη έκδοση εξαντλήθηκε μέσα σε μια μέρα!! «Πέμπτη πήγε στα βιβλιοπωλεία και Παρασκευή είχε εξαντληθεί» μου είπε! Έχουμε σήμερα στα χέρια μας την τέταρτη έκδοση που πρόλαβε και μας έστειλε. Μια νηφάλια πολύ προσεκτική προσέγγιση σε ένα θέμα που «δεν ξεχάστηκε» όπως νόμισαν κάποιοι <εννοεί τον Κωνσταντίνο Μητσotάκη> και όπως φάνηκε από τις κινητοποιήσεις. [...] Πρακτικά ήταν η τεκμηριωμένη διαφωνία του καθηγητή Συρίγου στην συμφωνία των Πρεσπών που έφεραν τον πολιτικό Άγγελο Συρίγο στο πολιτικό και δημοσιογραφικό προσκήνιο. [...]»... (Οι υπογραμμίσεις δικές μου). <https://www.enandro.gr/politiki/4746-αγγελος-συριγος-με-αναφορα-την-ανδρο,-μεσω-πρεσπων,-υποψηφιος-στην-αθηνας>.

62.- Απάντηση την θέση της οποίας “υιοθετεί” και η “**Ελεύθερη Πατρίδα**”, του κλίματος της “**Νέας Δεξιάς**”: «Αποτελεί ήδη κοινό «μυστικό» ότι το κουρελόχαρτο των Πρεσπών είναι διάτρητο νομικά, αλλά επί πλέον, με τις συνεχιζόμενες ενέργειες και δηλώσεις της **σκοπιανής** κυβέρνησης, είναι ιδιαίτερα ευπρόσβλητο σε μια διαδικασία ακύρωσής του, όπως αποδεικνύουν με τα κείμενά τους έγκυροι νομικοί, ακαδημαϊκοί, αναλυτές και πολιτικοί. Βεβαίως, κάτι τέτοιο απαιτεί πολιτική βούληση εκ μέρους της ελληνικής κυβέρνησης ώστε να τεθεί επισήμως το ζήτημα και να ξεκινήσουν οι σχετικές διαδικασίες. Δυστυχώς, η **νέα κυβέρνηση** <Κυριάκου Μητσοτάκη>, αφού **υπέκλεψε τις ψήφους των πολιτών με προεκλογικές τοποθετήσεις και διαβεβαιώσεις στελεχών της, οι οποίοι είχαν ενδουθεί τον μανδύα των «ασυμβίβαστων μακεδονομάχων»**, έθεσε το θέμα στα «αζήτητα» και μάλιστα υπήρξαν **απαράδεκτες δηλώσεις στελεχών της (Γεωργιάδης, Βορίδης) που υποστήριξαν ότι τυχόν ακύρωση θα είναι εξαιρετικά επιζήμια για τα εθνικά μας συμφέροντα, χωρίς βέβαια να εξηγήσουν ποια θα είναι η ζημιά!**[...].»

(13 Αυγ. 2019) <https://www.facebook.com/eleftheripatrida/posts/2786958861385424?>

63.- Και ο κύριος Χατζηβασιλείου, που δεν πολιτεύτηκε ; Θα ρωτούσε, καλόπιστα κανείς. Η επίσης καλόπιστη απάντηση είναι, ότι ο κύριος Χατζηβασιλείου, του Ιδρύματος “**Ινστιτούτο Δημοκρατίας Κωνσταντίνος Καραμανλής**”, συνέπραξε στην προεκλογική αυτή εκστρατεία, το μεν ως γεννηθείς στο **Μαρτυρικό Δοξάτο** (δυστυχώς...), το δε ως **υπεύθυνος του τομέα πολιτισμού** στη θεματική Ενότητα **Αριστεία** (sic!) της **Νέας Δημοκρατίας**.

64.- Ευτυχeseτέρα σύμπτωση του “**από καθέδρας πατριωτισμού**” με τον **κομματικό πατριωτισμό** δεν θα μπορούσε να υπάρξει. Πρβ.<https://www.iefimerida.gr/news/256865/nd-aytoi-einai-oi-35-syntonistes-ton-omadon-ergasias-toy-kyvernitikoy-ergoy-lista> (16-3-2016)

65.- Κύριε Εισαγγελέα,

Όσα αναλυτικώς και με κάθε λεπτομέρεια αποδίδω, ανωτέρω, στον κύριο Συρίγο, και όσα επισημαίνω κατωτέρω, εμπίπτουν στο πραγματικό των εξής διατάξεων:

66.- (α΄) Στις διατάξεις του Άρθρου 183 Π.Κ. το οποίο, υπό τον τίτλο: **Διέγερση σε ανυπακοή**, προβλέπει ότι : «όποιος δημόσια με οποιονδήποτε τρόπο ή μέσω του διαδικτύου προκαλεί ή διεγείρει σε απείθεια κατά των νόμων ή των διαταγμάτων ή εναντίον άλλων νόμιμων διαταγών της αρχής, τιμωρείται με φυλάκιση έως ένα έτος ή με χρηματική ποινή».

67.- Στο πραγματικό του 183 Π.Κ. εμπίπτουν όλες οι ανωτέρω επισημανθείσες παραβάσεις του νόμου οι οποίες ετελέσθησαν δημόσια από τηλεοράσεων, ραδιοσταθμών, ιστοσελίδων, συνεντεύξεων και δημοσιευμάτων, δια των οποίων ο κύριος Άγγελος Συρίγος καταχρώμενος το κύρος του πανεπιστημιακού δασκάλου, “**διδάσκει**” έργω και εξ αντικειμένου, τους Έλληνες, ιδιαίτερα τους εν προκειμένω ομόγνωμους του, και ως εκ της πανεπιστημιακής ιδιότητός του, τους προσκείμενους στη Ν.Δ. φοιτητές του, να αποκαλούν την Βόρεια Μακεδονία «**Σκόπια**» και τον λαό της «**Σκοπιανούς**», κατά παράβαση του νόμου 4588/2019, με τον οποίο κυρώθηκε από την Ελλάδα, ως αντισυμβαλλόμενο Α΄ Μέρους, η Συμφωνία των Πρεσπών, οι κυρωθείσες διατάξεις της οποίας, ως προς την ονομασία του Β΄ Μέρους (ΠΓΔΜ) και ως προς την ονομασία των υπηκόων του, επιβάλλουν όχι μόνον στην Ελλάδα, ως υποκείμενο Διεθνούς Δικαίου, αλλά και στους πολίτες* της την χρήση των συμφωνηθεισών ονομασιών.

*-----

«Ουσιαστική διάταξη συνθήκης, δια της κυρώσεως αυτής υπό της νομοθετικής εξουσίας, ισχύον νόμου εκούσης, είναι υποχρεωτική δια τους υπηκόους των συνολογησάντων την συνθήκην Κρατών και δέον να εφαρμόζεται αυτεπαγγέλτως υπό των δικαστηρίων, ελεγχόμενων υπό του Αρείου Πάγου εν περιπτώσει εσφαλμένης εφαρμογής ή ψευδούς ερμηνείας.» Α. Π. 123/1926 Θεμ. ΑΖ 481.

68.- Με άλλα λόγια, ο κύριος Άγγελος Συρίγος, διαπρεπής αυτός νομικός καθηγητής του Διεθνούς Δικαίου και της Εξωτερικής Πολιτικής· τέως σύμβουλος του αρχηγού της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης· σύμβουλος ήδη του πρωθυπουργού της χώρας επί θεμάτων διεθνών και διακρατικών συνθηκών και συμβάσεων· βουλευτής του κυβερνώντος κόμματος, όχι μόνον παραβαίνει, έργω τον κυρωτικό νόμο (4588/2019)· όχι μόνον παραβαίνει τον όρκο που, ως δημόσιος λειτουργός με προσωπική και λειτουργική ανεξαρτησία, έδωσε - ωρμισθείς να τηρεί το Σύνταγμα και τους νόμους· όχι μόνον παρέβη το έναντι της πολιτείας, των πανεπιστημιακών αρχών, της κοινωνίας των πολιτών και των φοιτητών του καθήκον του να συμβάλλει, ως μέλος της πανεπιστημιακής κοινότητας εν γένει, «στη διαμόρφωση υπεύθυνων πολιτών[...]», όπως σαφώς συνάγεται από το άρθρο 4, παρ. 1 εδάφιο στ' του νόμου 4009/2011 περί ΑΕΙ (νόμος Διαμαντοπούλου) και του τροποποιητικού του νόμου 4488/2017 (νόμος Γαβρόγλου) αλλά, αντιθέτως, διδάσκει έργω και εξ αντικειμένου (ανεξαρτήτως προθέσως δηλαδή), ως εξέχον παράδειγμα πανεπιστημιακού διδασκάλου, τους φοιτητές του, το ανάποδο ακριβώς - να μην είναι πολίτες υπεύθυνοι έναντι της πολιτείας και των συμπολιτών τους, δηλαδή πολίτες που θεωρούν υποχρέωσή τους την τήρηση του Συντάγματος και των νόμων· που θεωρούν υποχρέωσή τους την τήρηση των συμπεφωνηθέντων· που θεωρούν υποχρέωσή τους την τήρηση των όρκων τους, αν αυτό υπαγορεύει το κομματικό ή το προσωπικό συμφέρον ή γούστο τους, και γενικώς αν «δεν του(ς) βγαίνει» κατά τα λεγόμενα του καθηγητή τους.

(Πρβ. <https://www.youtube.com/watch?v=BfudWaXxGHM>). (25 Ιουλίου 2019).

69.- (β') Στις διατάξεις του άρθρου 184 Π.Κ. το οποίο υπό τον τίτλο **Διέγερση σε διάπραξη εγκλημάτων, βαιοπραγίες ή διχόνοια**, προβλέπει ότι: «Όποιος δημόσια με οποιονδήποτε τρόπο ή μέσω του διαδικτύου προκαλεί ή διεγείρει σε διάπραξη πλημμελήματος ή κακουργήματος και έτσι εκθέτει σε κίνδυνο τη δημόσια τάξη τιμωρείται με φυλάκιση έως ένα έτος ή με χρηματική ποινή.».

70.- Στο πραγματικό του 183 Π.Κ. εμπίπτουν όλες οι ανωτέρω επισημανθείσες παραβάσεις του νόμου οι οποίες ετελέσθησαν δημόσια από τηλεοράσεων, ραδιοσταθμών, συνεντεύξεων και δημοσιευμάτων, δια των οποίων ο κύριος Άγγελος Συρίγος καταχρώμενος το κύρος του πανεπιστημιακού δασκάλου, “διδάσκει” έργω και εξ αντικειμένου, τους Έλληνες, ιδιαίτερα τους εν προκειμένω ομόγνωμους του, και ως εκ της πανεπιστημιακής ιδιότητός του, τους προσκείμενους στη Ν.Δ. φοιτητές του, να αποκαλούν την Βόρεια Μακεδονία «Σκόπια» και τον λαό της «Σκοπιανούς», κατά παράβαση του νόμου 4588/2019, με τον οποίο κυρώθηκε από την Ελλάδα, ως αντισυμβαλλόμενο Α' Μέρος, η Συμφωνία των Πρεσπών, διεγείροντάς τους εξ αντικειμένου, σε διάπραξη πλημμεληματικών ή κακουργηματικών πράξεων κατά αντιφρονούντων πολιτών και μάλιστα φοιτητών στο Πάντειο ή, και οπουδήποτε αλλού τα έτσι φανατιζόμενα υποκείμενα των κομματικών νεολαίων και των κομματικών οπαδών συναντώνται και συμπλέκονται.

71.- Προφανώς και δεν είναι στις προθέσεις του κυρίου Άγγελου Συρίγου η διέγερση σε διάπραξη πλημμελημάτων ή κακουργημάτων. Εξ αντικειμένου όμως η απόφασή του να αποκαλεί την Βόρεια Μακεδονία «Σκόπια» και τον λαό της «Σκοπιανούς» (όντας σωρευτικά, καθηγητής Διεθνούς Δικαίου και Εξωτερικής Πολιτικής, σύμβουλος επί των συναφών ζητημάτων του πρωθυπουργού και βουλευτής του κυβερνώντος κόμματος), εκπέμπει, είτε το επιδιώκει είτε όχι, προς τους Νεολαίους της Ν.Δ. και στους πλέον θερμοκέφαλους των κομματικών οπαδών του το μήνυμα, σαφές και πεντακάθαρο: ΕΜΕΙΣ ΕΤΣΙ ΘΑ ΛΕΜΕ !

72.- Λέγοντας όμως οι νεολαίοι της Ν.Δ. και οι πλέον θερμοκέφαλοι των κομματικών οπαδών της, την Βόρεια Μακεδονία «Σκόπια» και τον λαό της «Σκοπιανούς», κατά το παράδειγμα του καθηγητή και βουλευτή τους, εκτίθενται και εκθέτουν την πανεπιστημιακή κοινότητα, στον λίκν προφανή και προφανώς πιθανολογούμενο κίνδυνο εμπλοκής τους σε βίαια επεισόδια με εκείνους τους νεολαίους και κομματικούς οπαδούς που «[...] επιδιώκουν την επικράτηση της απόψεως της Κομμουνιστικής Διεθνούς του 1934 στο Μακεδονικό[...]» (Σ.Χ. σελ. 11) ενδεχόμενο το οποίο εξ ορισμού συνεπάγεται την διάπραξη πλημμεληματικών ή και κα-

κουρηματικών πράξεων. Τόσο δύσκολο είναι να τα προβλέψει αυτά ο κύριος Άγγελος Συρίγος ;

73.- (γ') Στην διάταξη του άρθρου 1 παρ. 1 του νόμου 4285/2014, όπως τροποποιημένος ισχύει, το οποίο υπό τον τίτλο **Δημόσια υποκίνηση βίας ή μίσους**, προβλέπει «1. Όποιος με πρόθεση, δημόσια, προφορικά ή δια του τύπου, μέσω του διαδικτύου ή με οποιοδήποτε άλλο μέσο ή τρόπο, υποκινεί, προκαλεί, διεγείρει ή προτρέπει σε πράξεις ή ενέργειες που μπορούν να προκαλέσουν διακρίσεις, μίσος ή βία κατά προσώπου ή ομάδας προσώπων, που προσδιορίζονται με βάση τη φυλή, το χρώμα, τη θρησκεία, τις γενεαλογικές καταβολές, την εθνική ή εθνοτική καταγωγή, το σεξουαλικό προσανατολισμό, την ταυτότητα φύλου, τα χαρακτηριστικά του φύλου ή την αναπηρία, κατά τρόπο που εκθέτει σε κίνδυνο τη δημόσια τάξη ή ενέχει απειλή για τη ζωή, την ελευθερία ή τη σωματική ακεραιότητα των ως άνω προσώπων, τιμωρείται με φυλάκιση τριών (3) μηνών έως τριών (3) ετών και με χρηματική ποινή πέντε έως είκοσι χιλιάδων (5.000 - 20.000) ευρώ.».

74.- Στο πραγματικό του άρθρου 1 παρ. 1 του αντιρατσιστικού νόμου 4285/2014 εμπίπτουν όλες οι ανωτέρω επισημανθείσες παραβάσεις του νόμου οι οποίες ετελέσθησαν δημόσια από τηλεοράσεων, ραδιοσταθμών, συνεντεύξεων και δημοσιευμάτων, δια των οποίων ο κύριος Άγγελος Συρίγος καταχρώμενος το κύρος του πανεπιστημιακού δασκάλου, “διδάσκει” έργο και εξ αντικειμένου, τους Έλληνες, ιδιαίτερα τους εν προκειμένω ομόγνωμους του, και ως εκ της πανεπιστημιακής ιδιότητός του, τους προσκείμενους στη Ν.Δ. φοιτητές του, να αποκαλούν τον λαό της ΠΓΔΜ και ήδη της Βόρειας Μακεδονίας «Σκοπιανούς», κατά παράβαση των προηγθέντων του 4285/2014 αντιρατσιστικών νόμων, ήδη δε και κατά παράβαση του νόμου 4588/2019.

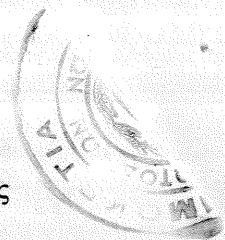
75.- Κύριε Εισαγγελέα, η χρήση της λέξεως «Σκοπιανός» ως προσδιοριστικού του λαού της ΠΓΔΜ, ενείχε απαξιωτική σημασία ρατσιστικής χροιάς, πολύ πριν την υπογραφή της Συμφωνίας των Πρεσπών, και τούτο διότι αναφέρονταν στο σύνολο του λαού ενός αυθαιρέτως επινοημένου πολιτειακού μορφώματος, των «Σκοπίων», παντελώς αγνώστου εκτός Ελλάδος, με αποτέλεσμα, ο λαός των «Σκοπίων» να μην είναι, αυτό που βάσει της ενδιάμεσης συμφωνίας ήταν, δηλαδή ο λαός της ΠΓΔΜ, αλλά λαός επίσης επινοημένος, και άρα ανύπαρκτος και επομένως λαός σκιώδης δίχως δικαίωμα παρουσίας στην διεθνή κοινότητα, με άλλα λόγια λαός παρίας, τουλάχιστον για εμάς και τα παιδιά μας...

76.- Άλλά, έστω λόγιο υπέρτατο εθνικού συμφέροντος, του συμφέροντος της στρουθακαμήλου που δεν θέλει να δει αυτό που της δείχνουν τα πράγματα, επέβαλαν τότε την χρήση του ονόματος, ως προσωρινή λύση, εν όψει ολοκληρώσεως των διαπραγματεύσεων και υπογραφής της αμοιβαίως επιδιωκόμενης συμφωνίας.

77.- Μέτα όμως την υπογραφή και την επικύρωση της Συμφωνίας των Πρεσπών, (συμφωνίας επώδυνης - συνομολογώ και ως Έλληνες και ως Μακεδών εκ παλαιόθεν γηγενών Ελλήνων των Ελευθερών Καβάλας), η χρήση της λέξεως «Σκοπιανός», ως προσδιοριστικού του λαού της Βόρειας Μακεδονίας, και μάλιστα με το κραυγαλέα απαξιωτικό ύφος του κυρίου Συρίγου, κορύφωση του οποίου συνιστά η μελοδραματική σχεδόν αυτή αποστροφή του: «[...] Δεν έγινε τόσο φασαρία για να έχει το δικαίωμα (sic;!) η Ελλάδα να αποκαλεί του Σκοπιανούς Μακεδόνες ![...]» (Σ.Χ. σελ. 54), η εμμονή στην χρήση της λέξεως «Σκοπιανός» έχει σαφέστατα και **μόνον ρατσιστικό χαρακτήρα - εθνοτικής απαξίωσης και αποστροφής**, με αποτέλεσμα να διαιωνίζονται οι συγκρούσεις όπου γης μεταξύ ελληνικών και σλαυομακεδονικών «παμμακεδονικών» συλλόγων. (Πρβ. κατωτέρω παράγραφος 80).

78.- Προς απόδειξιν, του ουδεμιάς αποδείξεως χρήζοντος ρατσιστικού χαρακτήρα του «Σκοπιανού» παραθέτω όσα ελάχιστα άντεξα να “κατεβάσω” από το διαδίκτυο.

79.- Ξεκινούν από το «ΠΑΟΚτζήδες Σκοπιανός» (αντίστοιχο του «ΠΑΟΚτζήδες Βούλγαρου») και τα «Δε θα γίνεις ποτέ Έλληνας Σκοπιανέ –Σκοπιανέ» (αντίστοιχο του «Δε θα γίνεις

ποτέ Έλληνας Αλβανέ –Αλβανέ») και περνώντας από το «Γυφτοσκοπιανού» της δεκαετίας του 1980 [Πρβ. Ελευθρία Παναγοπούλου, “Μακεδονικά, στα χωριά Φλώρινας.Εθνικόφρονες και Γυφτοσκοπιανού”, *Σχολιαστής* 72 (Ιαν. 1989), 22-23), στο ‘ΤΑΥΤΟΤΗΤΕΣ ΣΤΗ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ’, ο.π. σελ. 147, υποσ. 11] καταλήγουν στο «“Δεν θα γίνεις Έλληνας ποτέ, Σκοπιανέ” <που> φώναζαν 50 πιτσιρικάκια που διαδήλωσαν στο κέντρο της Καβάλας πριν λίγο <30-11-2018>.[...]». <https://www.mikrometoxos.gr/quot-den-tha-gineis-ellinas-pote-skopiane-quot-kai-den-perigrafo-allo/>

80.- α) ΠΑΟΚτζήδες Σκοπιανοί <https://www.sdna.gr/.../toprofitiko-paralirima-tsoykala-skopianoi-min-pate- gipedo>

β) Σλαβομακεδόνες του Καναδά: Ελλάδα «η πιο ρατσιστική χώρα του δυτικού κόσμου» <https://www.newsbeast.gr/world/arthro/769435/i-ellada-i-pio-ratsistiki-hora-tou-kosμου>

γ) «[...]Δεν είμαστε οι επιτιθέμενοι σε αυτή την κατάσταση. Είμαστε απλά ένας ταπεινός, αρχαίος ειρηνικός λαός που απαιτεί το δικαίωμα να αντιμετωπίζεται με αξιοπρέπεια, σεβασμό και ισότητα στην παγκόσμια κοινότητα. Και κυρίως να μας αντιμετωπίζουν ως Μακεδόνες», δήλωσε στην Daily Mail ο Τζος Σέρμαν, εκπρόσωπος της οργάνωσης We Are Macedonian και συμπλήρωσε: «Δεν θέλουμε να διεκδικήσουμε κανενός την ιστορία ή τον πολιτισμό». [...] Εν τω μεταξύ, τις τελευταίες δυο εβδομάδες έχουν κάνει την εμφάνισή τους σε διάφορα σημεία της Μελβούρνης, ρατσιστικές επιγραφές και πανό με υβριστικά μηνύματα κατά της Ελλάδας. Σύμφωνα με τον ιστότοπο news.com.au, το Μακεδονικό ζήτημα αποτελεί «αγκάθι» στις σχέσεις των κοινοτήτων των δύο λαών στην Αυστραλία.

Όπως αναφέρει το δημοσίευμα του αυστραλιανού ιστότοπου, υβριστικές επιγραφές κατά της Ελλάδας αναρτώνται σε τοίχους ελληνικών εκκλησιών αλλά και πάνω από τις λεωφόρους με την περισσότερη κίνηση.

Ένα πόστερ με τις λέξεις «Να γαμ@θεί η Ελλάδα για τις αδικίες της» και «K@λορατσιστές» είχε τοποθετηθεί από Σκοπιανούς εθνικιστές στην πρόσοψη της Ελληνορθόδοξης Εκκλησίας στο Νορθ Μπόλντουιν. Σε αυτό υπήρχαν ακόμη μια σβάστικα και μια άσεμνη χειρονομία, που προκάλεσαν έντονες αντιδράσεις από τους πιστούς, ενώ πανό κρεμασμένο σε γέφυρα έγραφε «οι Έλληνες είναι Τούρκου». Προκαλούν οι Σκοπιανοί της Αυστραλίας. <https://www.ant1news.gr/World/article/498320/prokaloyn-oi-skopianoi-tis-aystralias-eikones->

δ) «Δεν είμαστε Φασίστες», «Αλλά δε θα γίνεις ποτέ Έλληνας Σκοπιανέ» <https://www.vice.com/gr/article/pa5zbb/den-eimaste-fasistes-alla-den-8a-gineis-ellhnas-pote-skopiane> 30 Νοεμβρίου 2018, μαθητική διαδήλωση στην Θεσσαλονίκη.

ε) Γιαννισιά: Άγριο κράξιμο στον Γιαννούλη του ΣΥΡΙΖΑ – «Φύγε Σκοπιανέ προδότη (βίντεο) <http://blueskytv.gr/2019/04/γιαννισιά-άγριο-κράξιμο-στο-γιαννου/> 19 Απριλίου 2019

στ´) <http://www.makeleio.gr/επικαιρότητα/Σκοπιανέ-σκοπιανέ/δεν-θα-γίνεις/Ελλην> 24-6-2018

ζ´) Δε θα γίνεις Έλληνας ποτέ Σκοπιανέ” από μαθητές Δημοτικού της Τρίπολης που ξεχύθηκαν στους δρόμους! <https://grothia.gr/enimerosi/afypnisi-antistasi/79538/quot-de-tha-gineis-ellinas-pote-skopiane-quot-apo-mathites-dimotikoy/> 30 Νοεμβρίου 2018

η) ΓΥΦΤΟΣΚΟΠΙΑΝΟΙ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ <https://www.youtube.com/watch?v=tY6cUvntNmQ>

θ') ΓΥΦΤΟΣΚΟΠΙΑΝΟΙ "ΕΡΜ"

http://fyletika.blogspot.com/2013/10/blog-post_11.html

ι') ΓΥΦΤΟΣΚΟΠΙΑΝΟΙ ΜΠΛΟΚ <https://twitter.com/hashtag/γυφτοσκοπιανοι>

ια') ΓΥΦΤΟΣΚΟΠΙΑΝΟΙ ΑΓ. ΠΑΙΣΙΟΣ <https://www.elora.gr/portal/arxeio/681-agiios-paisios-oi-gyftoskopianoι-theloun-na-valoun-simaia-ston-lefko-pyrgo>

81.- (δ') Κύριε Εισαγγελέα, **τα ανωτέρω καταγγελλόμενα emπίπτουν** επίσης στις διατάξεις του Αρθρου **141 Π.Κ.** το οποίο, υπό τον τίτλο: **Έκθεση σε κίνδυνο αντιποίνων**, προβλέπει ότι: «1. **Όποιος**, με πράξεις που θέτουν υπό αμφισβήτηση κυριαρχικά δικαιώματα άλλου κράτους ή με άλλες **προκλητικές ενέργειες**, εκθέτει το ελληνικό κράτος ή σύμμαχό του ή τους κατοίκους τους σε κίνδυνο αντιποίνων ή εκθέτει σε κίνδυνο διατάραξης τις φιλικές σχέσεις της Ελλάδας ή συμμάχου της με ξένο κράτος, τιμωρείται με φυλάκιση έως τρία έτη ή χρηματική ποινή.

2. Αν τα αντίποινα επήλθαν πραγματικά εξαιτίας των ενεργειών του επιβάλλεται φυλάκιση τουλάχιστον τριών ετών.».

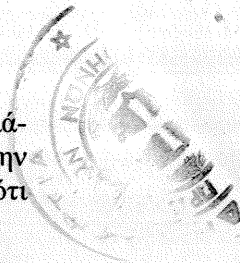
82.- Στο πραγματικό του 141 Π.Κ. emπίπτουν, συνεπώς, όλες οι, ανωτέρω επισημανθείσες **προκλητικές ενέργειες** με τις οποίες ο Κύριος Συρίγος **εξέθεσε και εκθέτει το ελληνικό κράτος σε κίνδυνο αντιποίνων ή σε κίνδυνο διατάραξης των φιλικών σχέσεων της Ελλάδας με ξένο κράτος**, και εν προκειμένω την **Βόρεια Μακεδονία**.

83.- Οι μετά της Β. Μακεδονίας φιλικές σχέσεις της Ελλάδας, εκτίθενται σε κίνδυνο διατάραξης, εξαιτίας :

α) Της συχνής και επιδεικτικά έμμονης χρήσεως από τον κύριο Συρίγο των όρων «Σκόπια» και «Σκοπιανοί». Χρήση και emμονή που μετά την πρόσφατη (25 Ιουλίου 2019 στην ΕΡΤ1) ρητή δήλωσή του προς τον κύριο Κατρούγκαλο, ότι εκείνος θα αποκαλεί την Β. Μακεδονία «Σκόπια» και τους κατοίκους της «Σκοπιανούς», αναδεικνύει και αποδεικνύει την πρόθεσή του να μην τηρεί τα συμφωνηθέντα και κυρωθέντα και ισχύοντα, ως απροκάλυπτα περιφρονητική, τόσο εναντι της κρατικής οντότητας "Βόρεια Μακεδονία" και του λαού της, όσο και εναντι της Ελληνικής υπογραφής στη Συμφωνία των Πρεσπών, και αυτών που την υπέγραψαν: (Πρβ. <https://www.youtube.com/watch?v=BfudWaXxGHM>).

β) Της εκ των προτέρων, δηλαδή αμέσως από την επομένη της υπογραφής και μέχρι πρόσφατα (3 Αυγούστου 2019) αμφισβήτηση της καλοπιστίας και εντιμότητας της ΠΓΔΜ ότι θα τηρήσει τα συμφωνημένα. Αμφισβήτηση προφανώς προκλητικά μειωτική και απροκάλυπτα εχθρική, όχι μόνον εν προκειμένω, αλλά και σε κάθε περίπτωση αμφισβήτησεως της καλοπιστίας και εντιμότητας του αντισυμβαλλομένου - σε κάθε σύμβαση, ιδιωτικού ή δημοσίου, εσωτερικού ή διεθνούς δικαίου. (Πρβ. <https://kiosk.efsyn.gr/efimerides-2019/3296/3-8-2019/>).

γ) Της σε κάθε ευκαιρία και με κάθε μέσο επαναλαμβανομένης προτροπής του «[...] η Ελλάδα [...] να παρακολουθεί προσεκτικά την εφαρμογή [...]» της συμφωνίας των Πρεσπών, ώστε, με δεδομένη «[...] την κακοπιστία των Σκοπίων (sic) [...]» και την καθ' όλα προσχηματική τροποποίηση του Συντάγματος της ΠΓΔΜ [...] εάν διαπιστώσουμε ότι υπάρχει ουσιώδης παραβίαση [...]» αποκτούμε αυτομάτως έρεισμα για να ζητήσουμε αλλαγή του περιεχομένου μιας κακής συμφωνίας. [...]» (Σ.Χ. σελ. 116, 111, 117, και Συρίγος, "Εφημερίδα των Συντακτών, 3-4 Αυγούστου", ο.π. σελ. 11) – προτροπή η οποία επειδή παρέλκει ως αναφερομένη στο αυτονόητο προκειμένης της διαδικασίας εντάξεως στην Ε.Ε.

οιουδήποτε νέου μέλους, από το οποίο η Ελλάδα αναμένει τήρηση συγγοκρινμένων πραγμάτων, το μεν στοχοποιεί την Β. Μακεδονία, ως, περίπου κράτος παρία, το δε διαιωνίζει την καχυποψία και την εξ αυτής ανησυχία τόσο στην Ελλάδα όσο και στην Β. Μακεδονία με ότι αυτό συνεπάγεται για το μέλλον των διακρατικών μας σχέσεων.

84.- Αλλά και σε κίνδυνο αντιποίνων εκθέτουν οι ανωτέρω προκλητικές ενέργειες την Ελλάδα και μάλιστα αντιποίνων τα οποία αυτός ούτος ο κύριος Άγγελος Συρίγος, έχει προβλέψει, ως κίνδυνο σοβαρότερο από το ενδεχόμενο απώλειας κερδών της Ελληνικής Πολεμικής Βιομηχανίας ματαιωθείσες πωλήσεις πολεμικού υλικού προς την Βόρεια Μακεδονία εξ αιτίας του ότι τα κόμματα στην Ελλάδα δεν καταλήγουν κάπου με την συμφωνία των Πρεσπών.

85.- Συγκεκριμένως, υποβαθμίζοντας τη σημασία ματαιώσεως ενδεχομένων πωλήσεων, κίνδυνο που επεσήμανε ο δημοσιογράφος κύριος Π. Καρβουνόπουλος, είπε επί λέξει τα εξής: «[...] για μένα το πρόβλημα που έχουμε με το ΝΑΤΟ και τα Σκόπια (sic !) είναι άλλο. Ο κίνδυνος που έχουμε, συνήθως όταν μπαίνει ένα νέο κράτος μέλος έρχεται ένα παλιό κράτος το παίρνει από το χέρι το βάζει μέσα στα συστήματα του ξαναφτιάχνει το στρατό, γιατί ο στρατός των Σκοπίων (sic !) ουσιαστικά στη λογική του Γιουγκοσλαβικού στρατού, δεν έχουν αλλάξει και πάρα πολλά πράγματα. Το θέμα είναι να μη το κάνουν οι Τούρκοι αυτό. Διότι το κάνανε στην Αλβανία επήρανε μια ναυτική βάση στο Πασαλιμάνι έξω από τον Αυλώνα. Δεν έχουμε καμία όρεξη να δούμε βάση των Τούρκων πάνω από τα σύνορά μας. [...]».

(Πρβ. <https://www.youtube.com/watch?v=BfudWaXxGHM>). (25 Ιουλίου 2019).

86.- Και ενώ επισημαίνει τον μείζονα κίνδυνο, να δούμε τουρκική βάση πάνω από τα σύνορά μας και ενώ, απαντώντας στην ερώτηση του δημοσιογράφου κυρίου Καρβουνόπουλου, αν πιστεύει ότι μπορούμε να περιμένουμε και τη διάλυση αυτού του κράτους, τον διαμελισμό του - είπε: «[...] θεωρώ ότι αν η Ελλάδα είχε τη δυνατότητα να φτιάξει τον χάρτη των Βαλκανίων, δηλαδή αν η εξωτερική πολιτική μπορούσε να πει ποιος είναι ο ιδανικός για εμάς χάρτης των Βαλκανίων, θα τοποθετούσε στο κέντρο των Βαλκανίων ένα κράτος όπως τα Σκόπια (sic !), εκείνο που μας ενοχλεί βαθύτατα είναι αυτό το ιδεολόγημα του Μακεδονισμού που διακατέχει το κράτος, αλλά ως παρουσία στην περιοχή το θέλουμε.[...]», εντούτοις εξακολουθεί να το αποκαλεί Σκόπια και να επιδιώκει, πάση δυνάμει την αποτροπή της κύρωσης και εν συνεχεία, την ανατροπή της – ως στις μέρες μας, αδιαφορώντας για τις συνέπειες!.

(Πρβ. <https://www.youtube.com/watch?v=xvSQ-yBr1-M>),5 (Οκτωβρίου 2018).

87.- Εκτός όμως του προφανούς κινδύνου στον οποίο εκτίθενται οι σχέσεις της Ελλάδας με την Βόρεια Μακεδονία, κατά τα ανωτέρω, οι κατά καιρούς δηλώσεις και αποφάνσεις του κυρίου Άγγελου Συρίγου, εκθέτουν σε κίνδυνο και τις φιλικές σχέσεις της Ελλάδας με την Κυπριακή Δημοκρατία.

88.- Συγκεκριμένως, την 11^η Φεβρουαρίου 2019, συνεντευξιαζόμενος με δημοσιογράφο του τηλεοπτικού σταθμού “Σταρ” και στην εκπομπή “leaders” (sic!), όχι μόνον τον ακολουθούσε αδιαμαρτύρητα στον προφανώς προβοκατόρικο τρόπο με τον οποίο προσπαθούσε να του αποσπάσει σύμφωνη γνώμη στον ισχυρισμό ότι οι Ελληνοκύπριοι, ή μέρος αυτών εν πάση περιπτώσει, θέλουν τα πετρέλαιά τους για τον εαυτό τους (δηλαδή δεν θένε να τα μοιραστούνε μ’ εμάς): όχι μόνον συμφώνησε πως έτσι έχουν τα πράγματα αλλά, και όταν ο δημοσιογράφος, πήγε το πράγμα πάρα πέρα και τον ρώτησε μήπως οι κύπριοι, κάποιο μέρος της κυπριακής πολιτικής σκηνής, αισθάνονται πλέον δυνατοί λόγω των κοιτασμάτων και θέλει να αντικαταστήσουν τη σχέση με την Ελλάδα, με σχέση με άλλες χώρες της περιοχής, που ίσως οδηγούν πιο άμεσα στην αγκαλιά των ΗΠΑ, μήπως υπάρχει τέτοια μια σκέψη στο μυαλό των κυπρίων πολιτικών, απάντησε ότι σε ένα μέρος σε ένα μέρος των κυπρίων πολιτικών πράγματι υπάρχει και ότι «[...] εδώ η κυνική απάντηση είναι, οι Τούρκοι όταν έρθει η ώρα να ορμήξουνε ξέρουν τι σφάζουν και το έχουν αποδείξει στο παρελθόν[...]» !..

<https://www.youtube.com/watch?v=KvzUv2b81OM> (11Φεβρουαρίου 2019).

89.- Και τα λέει αυτά δίχως περίσκεψη και δίχως ντροπή - δίχως καν την στοιχειώδη αυτοσυγκράτηση που θα του επέτρεπε, ενδεχομένως, να θυμηθεί και να συνειδητοποιήσει ότι η 'Μητέρα Πατρίδα', ήταν αυτή, που δια του αυτοκτονικού πατριωτισμού των χουντικών αχρυνθρώπων εμήνυσαν στους Τούρκους να «ορμήξουν», και να σφάξουν, και να δηώσουν και να εγκλωβίσουν τον Κυπριακό Ελληνισμό, στο από τότε καθεστώς αμετάκλητης ομηρίας των τακτικών και στρατηγικών σχεδιασμών της Τουρκίας - όποια κι αν είναι η λύση του Κυπριακού, από εδώ και πέρα.

90.- Και τα λέει αυτά, 'ξεχνώντας' ότι αυτή η Ελλάδα που εκπροσωπεί, ως βουλευτής και σύμβουλος του πρωθυπουργού, ήταν αυτή ακριβώς, που ενώ εμήνυσε στους Τούρκους να «ορμήξουν», είχε ήδη ανακαλέσει από την Κύπρο την μεραρχία, και ήταν αυτή που έκανε στην άκρη μέχρι να ολοκληρώσει ο Αττίλας την προφανώς συμφωνημένη διχοτομική λύση, αφήνοντας αβοήθητους, αυτούς που ως εγγυήτρια είχε υποχρέωση να υπερασπίσει...

91.- Και τα λέει αυτά με την άνεση του έχοντος την ευθύνη για κάθε πράξη ή παράλειψη του υπό την εποπτεία του ανηλίκου, ενώ παράλληλα λέει: «[...]Υπάρχει μια συγκεκριμένη Τουρκική απειλή η οποία αυτή τη στιγμή εκτυλίσσεται νοτίως της Κύπρου αλλά είναι πολύ πιθανό να έρθει και στην Ελληνική υφαλοκρηπίδα. Οι Τούρκοι θέλουν να στρατιωτικοποιήσουν την κρίση, διότι θεωρούν (sic!) <ότι> αυτό είναι το ισχυρό τους χαρτί. Θεωρώ ότι στην Κύπρο πρέπει να αποφευχθεί πάση θυσία να μπούμε στη ίδια λογική. [...] σε εμάς υπάρχει ένας ισχυρός στρατός, ισχυρές ένοπλες δυνάμεις. Η Κύπρος δυστυχώς δεν έχει. (sic!)[...].»
<https://www.militaire.gr/oi-quot-4-ellinikoi-mythoi-gia-ta-ellinotoyrkika-quot-kai-i-syndiacheirisi-toy-aigaiou-o-aggelos-syrigos-analyei/> (4-7-2019)

92.- Και τα λέει αυτά, καθηγητής αυτός του Διεθνούς Δικαίου, βουλευτής και σύμβουλος επί του Κυπριακού του πρωθυπουργού της χώρας, δίχως να του περνάει καν από το μυαλό ότι την στιγμή που κουνάει απειλητικά το δάχτυλο στους Ελληνοκυπρίους υπενθυμίζοντάς τους ότι αν δεν καθίσουν φρόνιμα, και αν δεν πορεύονται κατά πως αποφασίζει το «εθνικό κέντρον», θα τους αφήσει στο έλεος ενός νέου Αττίλα - την ίδια ακριβώς στιγμή, τους λέει ότι καλά θα κάνουν να μη μπούνε στην ίδια (επιθετική) λογική με τους Τούρκους, γιατί «δυστυχώς» αυτοί δεν έχουν στρατό, όπως η «Μητέρα Πατρίδα», η οποία προφανώς δεν προτίθεται να τον διαθέσει υπέρ της σωτηρίας των, παρά τον κρατάει για την δική της, και τούτο ούτως ή άλλως, δηλαδή είτε συμμορφώνονται είτε δεν συμμορφώνονται με την γραμμή του «εθνικού κέντρου» την οποία βέβαια χαράσσει, ως σύμβουλος του πρωθυπουργού, ο ίδιος...

93.- **Κύριε Εισαγγελέα,**

δεν επρόκειτο να υποβάλω τούτη τη μήνυση αν ο κύριος Άγγελος Συρίγος ήταν απλώς ένας από τους ποικιλώνυμους 'ειδικούς' που περιηγούμενοι κανάλια, εφημερίδες και ραδιοσταθμούς, κηρύσσουν με το αζημίωτο, εκ του ασφαλούς και δι' αντιπροσώπων, νικηφόρες εκστρατείες, φοβερίζοντας Τούρκους και Αλβανούς από τα θλιβερά 'πανελ' των ανθρωποφώνων 'πρωϊνάδικων', 'μεσημεριανών' και 'βραδιάτικων'.

94.- Συμβαίνει όμως, ο κύριος Άγγελος Συρίγος, να είναι σύμβουλος του πρωθυπουργού επί ζητημάτων εξωτερικής πολιτικής και οι εν προκειμένω θέσεις του, τις οποίες ex officio πιθανολογώ, λογικώς, ότι θα εισηγείται στον πρωθυπουργό [επέκταση των χωρικών μας υδάτων στα δώδεκα (12) μίλια (Πρβ. Άγγελος Μ. Συρίγος, *Ελληνοτουρκικές σχέσεις*, 3^η εκδ. Πατάκη, Αθήνα, Οκτώβριος 2018) εγχείρημα το οποίο βρίσκει αντίθετους ΗΠΑ ΕΕ Ρωσία, που έτσι θα συμπλεύσουν με Τουρκία αναφανδόν], είναι πλέον ακραίες και άκαμπτες των θέσεων του επί του Μακεδονικού, και δυστυχώς, διατυπώνονται με την αυτήν αμεριμνησία, (όσον αφορά την στάθμιση των εκατέρωθεν δυνατοτήτων στο σύνολό τους) και στο αυτό κλίμα αυτοκτονικού πατριωτισμού -το οποίο αναμφιβόλως μπορεί να συνεγείρει τα πλήθη-, που οδήγησε στην ήττα του 1897, στην Μικρασιατική Καταστροφή και στην Κυπριακή Τραγωδία.

95.- Ανησυχώ ως εκ τούτου βαθύτατα γιατί, πέραν του ολέθρου που θα επιφέρει στην ήδη κλονισμένη οικονομία και κοινωνία μας ο πόλεμος, την ευθύνη του οποίου μεταθέτει στους

Τούρκους ο κύριος Συρίγος και... εφησυχάζει* πέραν του ενδεχομένου απώλειας εθνικού εδάφους πέραν του αίματος που θα χυθεί κι από τις δύο πλευρές – έχω, κατά φθίνουσα σειρά ηλικίας, προγονό, ανιψιό και γιό σε στρατεύσιμη ηλικία και δεν τους θυσιάσω για τη 'δόξα' της απερίσκεπτης και παρορμητικής πατρίδας που ορίζουν οι θέσεις αυτές, και (ανεξαρτήτως τελικών εισηγήσεων του κυρίου Συρίγου) θεωρούν αμετάκλητες όσοι από το απυρόβλητο θα μετράνε, αν επικρατήσουν, τα πτώματα των παιδιών μας.

* (<https://www.militaire.gr/oi-quot-4-ellinikoi-mythoi-gia-ta-ellinotovrkika-quot-kai-i-syndiacheirisi-toy-aigaiou-o-aggelos-syrigos-analyei/>) 4-7-2019,

96.- Και τότε διόλου δεν με παρηγορεί, και κανέναν μας πιστεύω δεν παρηγορεί, η πρόβλεψη του κυρίου Συρίγου, ότι ένας ελληνοτουρκικός πόλεμος θα αποβεί καταστροφικός και για την Τουρκία.

97. **Κύριε Εισαγγελέα**, κλείνοντας την μήνυσή μου αυτή θεωρώ σκόπιμο, προς αποφυγήν όλως αβάσιμων εικασιών και υποθέσεων, να διευκρινίσω ότι: 1) Τίποτα το προσωπικό δεν με κινεί κατά του, κυρίου 'Αγγελου Συρίγου, στον οποίον μάλιστα συμπαραστάθηκα εκ δημοκρατικού καθήκοντος τότε που δέχτηκε επίθεση στην Πάντειο, αναρτώντας στον λογαριασμό του στο Facebook σχετικό σχόλιο. 2) Εκτιμώ τα πατριωτικά του φρονήματα και αντιλαμβάνομαι τις ανησυχίες του προ του γενικότερου – παραλυτικού εφησυχασμού που διαπιστώνει, πλην όμως θεωρώ άκρως επισφαλείς έως ολέθριες τις λύσεις που προτείνει. 3) Καμία εξάρτηση δεν έχω από κόμμα· οργάνωση οιαδήποτε· 'προοδευτική' ή συντηρητική' συλλογικότητα', μυστική ή φανερή υπηρεσία', σκοτεινές ή φωτεινές δυνάμεις – εν γένει.

98.- Επειδή, ανεξαρτήτως λοιπών μαρτυριών και τεκμηρίων, η μήνυσή μου αυτή βασίζεται αποκλειστικά και μόνο σε κείμενα και λόγια του κυρίου 'Αγγελου Συρίγου.

99.- Επειδή τα σταχυολογηθέντα από το διαδίκτυο δεν προστατεύονται από το απόρρητο των επικοινωνιών, ενόσω έχουν αναρτηθεί στο διαδίκτυο και η πρόσβαση στις σχετικές ιστοσελίδες είναι ελεύθερα. (Πρβ. γνωμοδότηση υπ' αριθμόν 9/2009 και 12/2009 του Εισαγγελέως του Αρείου Πάγου, κύριου Γεωργίου Σανιδά).

100.- Επειδή ούτε από τις διατάξεις περί προστασίας των προσωπικών δεδομένων προστατεύονται και εξαιρούνται από το 'δικαίωμα στη λήθη' όπως εκτός των άλλων έχει γνωμοδοτήσει και ο Γενικός Εισαγγελέας του ΔΕΕ (πρβ. (υπόθεση C-507/17 (Google κατά γαλλικής αρχής προστασίας δεδομένων - CNIL), ο γενικός εισαγγελέας M. Szpunar Κατά τον γενικό εισαγγελέα, το θεμελιώδες δικαίωμα στη λήθη πρέπει να σταθμίζεται με το εύλογο συμφέρον του κοινού για πρόσβαση στην αναζητούμενη πληροφορία. Ειδικότερα, ο γενικός εισαγγελέας επισημαίνει ότι, αν γινόταν δεκτή παγκόσμια διαγραφή συνδέσμων, οι αρχές της Ένωσης δεν θα ήταν σε θέση να αποσαφηνίσουν και να οριοθετήσουν το δικαίωμα λήψης πληροφοριών και ακόμη λιγότερο να το σταθμίσουν με τα άλλα θεμελιώδη δικαιώματα στην προστασία των δεδομένων και στην ιδιωτική ζωή.

<https://www.lawspot.gr/nomika-nea/dikaioma-sti-lithi-mono-se-epipedo-eyropaikis-enosis-i-yphreosi-diagrafis-syndesmon-gia>

101.- Επειδή όχι απλώς νομιμοποιούμαι αλλά και υποχρεούμαι ως συνειδητός πολίτης, και μάλιστα σφόδρα ανησυχών, να καταγγέλλω όσα κατά την καθόλου και τη νομική κρίση μου θέτουν σε κίνδυνο τις διεθνείς σχέσεις της χώρας, την ειρήνη των πολιτών και να ειδοποιώ τις αρμόδιες αρχές για το ενδεχόμενο προκλήσεως πολέμου.

102.- Επειδή, ανεξαρτήτως λοιπών μαρτυριών, μάρτυρας εκ των πραγμάτων είναι αυτά τούτα τα σταχυολογηθέντα κείμενα και λόγια αυτού τούτου του κυρίου 'Αγγελου Συρίγου.

ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ

103.- Μηνύω τον κύριο Άγγελο Συρίγο για όσα στα ανωτέρω κείμενα και λόγια του λεπτομερώς περιγράφω και βασίμως υπήγαγα στο πραγματικό των αντιστοίχων διατάξεων του Π.Κ. όπως τροποποιημένος ισχύει.

104.- Αντίκλητό μου ορίζω τον δικηγόρο Αθηνών κύριο Θεόδωρο Πιπλή, Βασιλίσσης Σοφίας αριθμός 50, 11528 Αθήνα, τηλέφωνο 210 32 23 021.

105.- Η παρούσα, λόγω της σοβαρότητας των καταγγελλομένων για την ειρήνη των πολιτών και της χώρας, θα κοινοποιηθεί στον Πρωθυπουργό, τον Πρόεδρο της Βουλής και τους Αρχηγούς των κομμάτων.

Αθήνα, 29 Αυγούστου 2019

Ο μηνυτής
Κωνσταντίνος Σοφιανός
Κώστας Σοφιανός
Επίτιμος δικηγόρος ΔΣΑ

23

Στην Εισαγγελία Πρωτοδικών Αθηνών
σήμερα την 29^η Σεπτεμβρίου 2019 ημέρα
Δευτέρα και ώρα 17⁰⁰ π.μ.
ενώπιον του κ. Εισαγγελέα
..... και του Γραμματέα
.....
.....
.....
και κατέθεσε την από 29^{ης} Αυγούστου 2019
μήνυσή του κατά
..... Συρίγου και βεβαίωσε
προφορικά το περιεχόμενο αυτής.
Ο ΚΑΤΑΘΕΤΗΣ Ο ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑΣ Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Κωνσταντίνος

ΑΝΤΙΠΡΟΪΚΟΚΡΑΤΙΑ
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΕΙΣΑΓΓΕΛΙΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΟΔΙΚΩΝ ΑΘΗΝΩΝ
Με σχετική παραπομπή
Εισαγγελέα Πρωτοδικών Αθηνών
Αθήνα 2019
Ο Γραμματέας

//.

